

Dziennik Urzędowy L 79

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50
20 marca 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 292/2007 z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 293/2007 z dnia 19 marca 2007 r. otwierające procedurę przetargową sprzedaży alkoholu winnego przeznaczonego do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie 3

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Komisji 2007/16/WE z dnia 19 marca 2007 r. dotycząca wykonania dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie wyjaśnienia niektórych definicji ⁽¹⁾ 11**

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2007/170/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informatycznego Schengen II (1. filar) (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 845) 20**

2007/171/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 16 marca 2007 r. ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informatycznego Schengen II (3. filar) 29**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiająca grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych** 38
-

III *Akty przyjęte na mocy Traktatu UE*

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ **Wspólne stanowisko Rady 2007/173/WPZiB z dnia 19 marca 2007 r. przedłużające obowiązywanie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi** 40
-

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 980/2005 wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych (Dz.U. L 169 z 30.6.2005)** 41

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 292/2007

z dnia 19 marca 2007 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 marca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 19 marca 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	166,2
	MA	92,4
	TN	143,7
	TR	132,7
	ZZ	133,8
0707 00 05	JO	132,2
	MA	65,6
	TR	175,9
	ZZ	124,6
0709 90 70	MA	66,2
	TR	67,1
	ZZ	66,7
0709 90 80	IL	121,6
	ZZ	121,6
0805 10 20	CU	47,3
	EG	45,3
	IL	53,0
	MA	41,7
	TN	50,9
	TR	65,1
	ZZ	50,6
0805 50 10	EG	58,7
	IL	68,1
	TR	44,3
	ZZ	57,0
0808 10 80	AR	77,4
	BR	80,4
	CA	92,2
	CL	95,2
	CN	75,4
	US	114,1
	UY	71,1
	ZA	87,1
	ZZ	86,6
0808 20 50	AR	74,8
	CL	73,1
	UY	70,9
	ZA	71,7
	ZZ	72,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 293/2007**z dnia 19 marca 2007 r.****otwierające procedurę przetargową sprzedaży alkoholu winnego przeznaczonego do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33,

1. Procedura przetargowa nr 9/2007 WE sprzedaży alkoholu winnego przeznaczonego do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie zostaje otwarta.

a także mając na uwadze, co następuje:

Alkohol ten został uzyskany z destylacji, jak ustanowiono w art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i znajduje się w posiadaniu agencji interwencyjnych państw członkowskich.

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych ⁽²⁾ ustanawia, między innymi, szczegółowe zasady dotyczące zbywania zapasów alkoholu uzyskanego z destylacji na mocy art. 35, 36 i 39 rozporządzenia Rady (EWG) nr 822/87 z dnia 16 marca 1987 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽³⁾ oraz na mocy art. 27, 28 i 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i będącego w posiadaniu agencji interwencyjnych.

2. Całkowita oferowana ilość wystawiona do sprzedaży obejmuje 653 380,74 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj., jak podano poniżej:

(2) Zgodnie z art. 92 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 procedura przetargowa sprzedaży alkoholu winnego, przeznaczonego wyłącznie do wykorzystania w sektorze paliwowym we Wspólnocie jako bioetanol, powinna być otwarta w celu redukcji zapasów alkoholu winnego pochodzenia wspólnotowego oraz w celu zapewnienia ciągłości dostaw zakładom zatwierdzonym na mocy art. 92 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000.

a) partia nr 96/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

(3) Od dnia 1 stycznia 1999 r. oraz zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2799/98 z dnia 15 grudnia 1998 r. ustanawiającym porozumienia agromonetarne dotyczące euro ⁽⁴⁾ cena sprzedaży oraz zabezpieczenia muszą być wyrażane w euro, a wypłaty dokonywane w euro.

b) partia nr 97/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

c) partia nr 98/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

d) partia nr 99/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

e) partia nr 100/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

f) partia nr 101/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

g) partia nr 102/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 45. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2016/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 38).

⁽³⁾ Dz.U. L 84 z 27.3.1987, str. 1. Rozporządzenie uchylone rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 1.

h) partia nr 103/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

i) partia nr 104/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrów alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

- j) partia nr 105/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrow alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;
- k) partia nr 106/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrow alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;
- l) partia nr 107/2007 WE obejmująca 50 000 hektolitrow alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;
- m) partia nr 108/2007 WE obejmująca 53 380,74 hektolitrow alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.

3. Umieszczenie i numery kadzi składających się na partie, ilość alkoholu w każdej kadzi, zawartość alkoholu oraz jego właściwości określono w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

4. Jedynie zakłady zatwierdzone na mocy art. 92 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 mogą uczestniczyć w przetargu.

Artykuł 2

Sprzedaż odbywa się zgodnie z art. 93, 94, 94b, 94c, 94d, 95–98, 100 i 101 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 oraz art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2799/98.

Artykuł 3

1. Oferty należy składać w agencjach interwencyjnych posiadających alkohol, o których mowa w załączniku II, lub przesyłać listem poleconym na adres tych agencji.

2. Oferty składane są w zapieczętowanej kopercie oznaczonej „Procedura przetargowa nr 9/2007 WE sprzedaży alkoholu winnego przeznaczonego do wykorzystania jako bioetanol we Wspólnocie”. Koperta zewnętrzna zaadresowana jest do danej agencji interwencyjnej.

3. Oferty muszą zostać doręczone do wyżej wymienionej agencji interwencyjnej najpóźniej do godziny 12.00 czasu obowiązującego w Brukseli w dniu 2 kwietnia 2007 r.

Artykuł 4

1. Aby oferta mogła zostać uwzględniona, musi być zgodna z art. 94 i 97 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000.

2. Aby oferta mogła zostać uwzględniona, w momencie złożenia musi jej towarzyszyć:

- a) zaświadczenie o złożeniu wadium na rzecz danej agencji interwencyjnej posiadającej alkohol, o którym mowa, wynoszącym 4 EUR za hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

- b) nazwa i adres oferenta, numer referencyjny ogłoszenia o przetargu oraz oferowana cena, wyrażona w EUR za hektolitr alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.;

- c) zobowiązanie oferenta do przestrzegania wszystkich przepisów stosowanych w odniesieniu do danej procedury przetargowej;

- d) oświadczenie oferenta, w którym:

- i) zrzeka się on wszelkich roszczeń w odniesieniu do jakości i właściwości przyznanego alkoholu;

- ii) wyraża zgodę na poddanie się wszelkim kontrolom dotyczącym miejsca przeznaczenia i wykorzystania alkoholu;

- iii) przyjmuje odpowiedzialność za dostarczenie dowodu, że alkohol jest wykorzystywany zgodnie z warunkami określonymi w danym ogłoszeniu o przetargu.

Artykuł 5

Powiadomienia przewidziane w art. 94a rozporządzenia (WE) nr 1623/2000, dotyczące przetargu ogłoszonego niniejszym rozporządzeniem, zostają przekazane Komisji na adres podany w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 6

Formalności związane z pobieraniem próbek określono w art. 98 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000.

Agencja interwencyjna dostarcza wszystkich niezbędnych informacji na temat właściwości alkoholu wystawionego na sprzedaż.

Zwracając się do danej agencji interwencyjnej, zainteresowane strony mogą otrzymać próbki alkoholu wystawionego na sprzedaż pobrane przez przedstawiciela danej agencji interwencyjnej.

Artykuł 7

1. Agencje interwencyjne w państwach członkowskich, w których wystawiony na sprzedaż alkohol jest składowany, przeprowadzają właściwe kontrole w celu sprawdzenia właściwości alkoholu w momencie jego końcowego wykorzystania. W tym celu mogą:

- a) zastosować, *mutatis mutandis*, przepisy art. 102 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000;

b) przeprowadzić kontrole próbek za pomocą jądrowego rezonansu magnetycznego w celu sprawdzenia właściwości alkoholu w momencie jego końcowego wykorzystania.

2. Koszty ponoszą zakłady, którym sprzedano alkohol.

Artykuł 8

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Państwo członkowskie i nr partii	Umiejscowienie	Numer kadzi	Objętość alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.	Odniesienie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (artykuły)	Rodzaj alkoholu
Hiszpania Nr partii 96/2007 WE	Tarancon	A-2	21 335	27	Surowy
		B-9	24 685	27	Surowy
		B-10	3 980	27	Surowy
	Ogółem		50 000		
Hiszpania Nr partii 97/2007 WE	Tarancon	C-7	24 882	30	Surowy
		D-7	24 659	30	Surowy
		C-8	459	30	Surowy
	Ogółem		50 000		
Hiszpania Nr partii 98/2007 WE	Tarancon	C-8	24 313	30	Surowy
		D-8	24 867	30	Surowy
		A-6	820	30	Surowy
	Ogółem		50 000		
Francja Nr partii 99/2007 WE	Viniflor — Port-la-Nouvelle M. Mortefon Entrepôt d'alcool Av. Adolphe-Turrel Bp 62 F-11210 Port-la-Nouvelle	8	12 550	27	Surowy
		6	11 590	27	Surowy
		33	6 250	27	Surowy
		8B	1 490	28	Surowy
		8B	2 015	30	Surowy
		6B	8 250	30	Surowy
		6B	1 150	30	Surowy
		6B	555	28	Surowy
8B	6 150	30	Surowy		
	Ogółem		50 000		
Francja Nr partii 100/2007 WE	Viniflor — Port-la-Nouvelle M. Mortefon Entrepôt d'alcool Av. Adolphe-Turrel Bp 62 F-11210 Port-la-Nouvelle	10	14 155	27	Surowy
		13	5 200	27	Surowy
		13B	6 220	30	Surowy
		13B	220	30	Surowy
		13B	645	28	Surowy
		10B	3 920	30	Surowy
		10B	690	30	Surowy
		10B	2 105	28	Surowy
		15	2 980	30	Surowy
		15	9 210	30	Surowy
33	4 655	27	Surowy		
	Ogółem		50 000		
Francja Nr partii 101/2007 WE	Viniflor — Port-la-Nouvelle M. Mortefon Entrepôt d'alcool Av. Adolphe-Turrel Bp 62 F-11210 Port-la-Nouvelle	26	5 790	30	Surowy
		20B	1 080	28	Surowy
		26B	3 485	27	Surowy
		26	3 080	30	Surowy
		22	7 450	30	Surowy
		22	4 910	30	Surowy
		33	12 855	27	Surowy
20	11 350	27	Surowy		
	Ogółem		50 000		

Państwo członkowskie i nr partii	Umiejscowienie	Numer kadzi	Objętość alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.	Odniesienie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (artykuły)	Rodzaj alkoholu	
Francja Nr partii 102/2007 WE	Viniflhor — Longuefuye M ^{me} Bretaudeau F-53200 Longuefuye	4B	1 835	28	Surowy	
		4	18 410	27	Surowy	
		22	4 980	27	Surowy	
		9BIS	2 245	30	Surowy	
		9BIS	915	30	Surowy	
		9BIS	4 425	28	Surowy	
		9	14 900	27	Surowy	
		4B	815	30	Surowy	
		4B	1 475	30	Surowy	
	Ogółem		50 000			
Francja Nr partii 103/2007 WE	Deulep M. Coulomb Bld Chanzy F-30800 Saint-Gilles-du-Gard	73B	5 930	27	Surowy	
		501	7 510	27	Surowy	
		503	5 450	27	Surowy	
		506	7 120	30	Surowy	
		504B	6 765	27	Surowy	
		501B	570	30	Surowy	
		501B	1 010	30	Surowy	
		506	1 530	30	Surowy	
		506	275	28	Surowy	
		502	9 145	27	Surowy	
		73	930	30	Surowy	
		503B	270	28	Surowy	
		503B	2 545	30	Surowy	
503B	950	30	Surowy			
	Ogółem		50 000			
Francja Nr partii 104/2007 WE	Deulep — Psl F-13230 Port-Saint-Louis-du-Rhône	D2	2 745	28	Surowy	
		D2	28 630	30	Surowy	
		D2	18 625	30	Surowy	
	Ogółem		50 000			
Włochy Nr partii 105/2007 WE	Cipriani — Chizzola d'Ala (TN)	27a	4 700	27	Surowy	
		Dister — Faenza (RA)	127a	4 500	27	Surowy
		I.C.V. — Borgoricco (PD)	6a	2 200	27	Surowy
		Mazzeri — S. Agata sul Santerno (RA)	4a-15a	10 100	30	Surowy
		Tampieri — Faenza (RA)	6a-7a-16a	1 500	27	Surowy
		Villapana — Faenza (RA)	4a-2a-10a	7 300	27	Surowy
		Deta-Barberino Val d'Elsa (FI)	7a	2 200	27	Surowy
Cavino — Faenza (RA)	15a-6a-8a-5a	17 500	27	Surowy		
	Ogółem		50 000			
Włochy Nr partii 106/2007 WE	Bonollo — Paduni (FR)	35a-37a	24 500	27/30	Surowy	
		Mazzeri — S. Agata sul Santerno (RA)	4a-15a	12 100	30	Surowy
		Di Lorenzo — Ponte Valleceppi (PG)	19a-22a	10 500	27	Surowy
		D'Auria — Ortona (CH)	22a-62a-76a	1 000	27	Surowy
		S.V.A. — Ortona (CH)	19a	1 900	30	Surowy
	Ogółem		50 000			

Państwo członkowskie i nr partii	Umiejscowienie	Numer kadzi	Objętość alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.	Odniesienie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (artykuły)	Rodzaj alkoholu
Włochy Nr partii 107/2007 WE	Balice Distill. — San Basilio Mottola (TA)	4a	1 900	27	Surowy
	Balice S.n.c. — Valenzano (BA)	1a-13a-14a-15a-16a-45a	8 300	27	Surowy
	De Luca — Novoli (LE)	1a-8a-9a	2 800	27	Surowy
	Bertolino — Partinico (PA)	24a-27a	18 700	30	Surowy
	D'Auria — Ortona (CH)	22a-62a-76a	6 000	27	Surowy
	S.V.M. — Sciacca (AG)	2a-3a-4a-8a-21a-30a-35a-36a-37	4 200	27/30	Surowy
	Ge.Dis — Marsala (TP)	14b	8 100	30	Surowy
	Ogółem		50 000		
Grecja Nr partii 108/2007 WE	Οινοποιητικός συνεταιρισμός Μεσσηνίας Πύργος Τριφυλίας (Oinopoiitikos Sinetairismos Messinias)	76	454,96	30	Surowy
		77	432,94	30	Surowy
		85	1 782,89	30	Surowy
		86	1 684,51	30	Surowy
		87	1 756,59	30	Surowy
		88	1 753,86	30	Surowy
		95	873,44	30	Surowy
		75	444,79	30	Surowy
		28	904,89	30	Surowy
		80	463,46	30	Surowy
		73	387,14	30	Surowy
		78	27,72	30	Surowy
		15	1 747,04	30	Surowy
		16	1 713,67	30	Surowy
		26	853,18	30	Surowy
		74	427,35	30	Surowy
		17	1 743,76	30	Surowy
		94	887,65	30	Surowy
		84	1 786,52	30	Surowy
		79	439,47	30	Surowy
		93	908,63	30	Surowy
		83	1 795,78	30	Surowy
		82	1 758,86	30	Surowy
		12	1 800,87	30	Surowy
		11	1 744,16	30	Surowy
		18	1 707,83	30	Surowy
		13	1 788,73	30	Surowy
		96	827,49	30	Surowy
		81	1 805,07	30	Surowy
		14	1 800,04	30	Surowy
97	915,07	30	Surowy		
92	908,96	30	Surowy		
99	911,94	30	Surowy		
25	905,06	30	Surowy		
108	432,18	30	Surowy		
107	432,77	30	Surowy		
105	448,22	30	Surowy		

Państwo członkowskie i nr partii	Umiejscowienie	Numer kadzi	Objętość alkoholu w przeliczeniu na 100 % obj.	Odniesienie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 (artykuły)	Rodzaj alkoholu
		106	441,22	30	Surowy
		27	897,73	30	Surowy
		29	579,19	30	Surowy
		30	667,69	30	Surowy
		19	901,65	27	Surowy
		20	892,07	27	Surowy
		21	900,28	27	Surowy
		22	899,54	27	Surowy
		23	882,32	27	Surowy
		24	653,58	27	Surowy
		89	847,09	27	Surowy
		90	880,83	27	Surowy
		91	856,22	27	Surowy
		98	878,23	27	Surowy
		100	745,61	27	Surowy
	Ogółem		53 380,74		

ZAŁĄCZNIK II

Agencje interwencyjne będące w posiadaniu alkoholu, określone w art. 3

Viniflor – Libourne	Délégation nationale, 17 avenue de la Ballastière, BP 231, F-33505 Libourne Cedex [Tél. (33-5) 57 55 20 00; télex 57 20 25; fax (33) 557 55 20 59]
FEGA	Beneficencia, 8, E-28004 Madrid [Tél. (34-91) 347 64 66; fax (34-91) 347 64 65]
AGEA	Via Torino, 45, I-00184 Rome [Tél. (39) 06 49 49 97 14; fax (39) 06 49 49 97 61]
O.Π.E.K.E.Π.E.	Αχαρνών (Acharnon) 241, GR-10446 Athènes [Tél. (30-210) 212 47 99; fax (30-210) 212 47 91]

ZAŁĄCZNIK III

Adres, o którym mowa w art. 5

Commission européenne

Direction générale de l'agriculture et du développement rural, unité D-2

B-1049 Bruxelles

Faks (32-2) 292 17 75

e-mail: agri-market-tenders@ec.europa.eu

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2007/16/WE

z dnia 19 marca 2007 r.

dotycząca wykonania dyrektywy Rady 85/611/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie wyjaśnienia niektórych definicji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 53a lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 85/611/EWG zawiera kilka, częściowo wzajemnie powiązanych, definicji dotyczących aktywów mogących stanowić przedmiot inwestycji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (zwanymi dalej „UCITS”), takich jak definicja „zbywalnych papierów wartościowych” oraz definicja „instrumentów rynku pieniężnego”.
- (2) Od chwili przyjęcia dyrektywy 85/611/EWG znacznie wzrosła różnorodność instrumentów finansowych dostępnych na rynkach finansowych, powodując brak pewności przy określaniu, czy pewne kategorie instrumentów finansowych są objęte tymi definicjami. Brak pewności przy stosowaniu definicji prowadzi do rozbieżnych interpretacji dyrektywy.
- (3) W celu zapewnienia jednolitego stosowania dyrektywy 85/611/EWG i ułatwienia państwom członkowskim wypracowania wspólnego podejścia w kwestii aktywów, które mogą być nabywane przez UCITS, a także celem zapewnienia, że definicje są rozumiane zgodnie z podstawowymi zasadami dyrektywy 85/611/EWG, takimi jak dywersyfikacja i ograniczanie ryzyka, a także zdolności UCITS do umarzania swoich jednostek na

żądanie posiadaczy jednostek uczestnictwa oraz do obliczania wartości netto swoich jednostek zawsze, kiedy jednostka jest emitowana lub umarzana, konieczne jest zagwarantowanie właściwym organom i uczestnikom rynku większej pewności w tym zakresie. Większa pewność ułatwi również lepsze funkcjonowanie procedury notyfikacyjnej dla transgranicznego obrotu produktów UCITS.

- (4) Wyjaśnienia przedstawione w niniejszej dyrektywie nie stanowią same w sobie żadnych nowych zobowiązań w zakresie działań lub wewnętrznych procedur właściwych organów bądź uczestników rynku. Celem tych wyjaśnień jest nie tyle ustanowienie wyczerpującej listy instrumentów i transakcji finansowych, co objaśnienie podstawowych kryteriów pomocnych przy ocenie, czy dany rodzaj instrumentów finansowych jest objęty określonymi definicjami.
- (5) Kwestia, czy aktywa mogą stanowić przedmiot inwestycji UCITS, musi być oceniana nie tylko na podstawie tego, czy są one objęte definicjami objaśnionymi w niniejszym tekście, ale także z uwzględnieniem innych wymogów dyrektywy 85/611/EWG. Właściwe organy krajowe mogą współpracować w ramach Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych (CESR) w celu wypracowania wspólnego podejścia do praktycznego stosowania na co dzień tych objaśnień w ramach ich obowiązków nadzorczych, szczególnie w związku z innymi zadaniami ustanowionymi w dyrektywie 85/611/EWG, takimi jak procedury kontroli lub zarządzania ryzykiem, a także w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania wspólnotowego „paszportu” dla produktów UCITS.
- (6) Dyrektywa 85/611/EWG definiuje zbywalne papiery wartościowe jedynie z formalnoprawnego punktu widzenia. W związku z tym definicja zbywalnych papierów wartościowych może być stosowana do szeregu produktów finansowych o różnych cechach i różnych poziomach płynności. Dla wszystkich tych produktów finansowych należy zapewnić zgodność między definicją zbywalnych papierów wartościowych a innymi przepisami dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).

- (7) Fundusze zamknięte stanowią rodzaj aktywów, który w dyrektywie 85/611/EWG nie został jednoznacznie określony jako mogący stanowić przedmiot inwestycji UCITS. Jednakże jednostki funduszy zamkniętych są często traktowane jak zbywalne papiery wartościowe, a ich dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym często daje podstawy do takiego traktowania. Jest zatem konieczne zagwarantowanie uczestnikom rynku i właściwym organom pewności co do tego, czy jednostki funduszy zamkniętych są objęte definicją zbywalnych papierów wartościowych. Właściwe organy krajowe mogą współpracować w ramach CESR w celu wypracowania wspólnego podejścia do praktycznego stosowania na co dzień kryteriów dotyczących funduszy zamkniętych, w szczególności w zakresie przestrzegania minimalnych głównych standardów w odniesieniu do nadzoru właścicielskiego.
- (8) Większa pewność prawna jest również konieczna w odniesieniu do klasyfikowania jako zbywalne papiery wartościowe tych instrumentów finansowych, które są powiązane z wynikami uzyskiwanymi przez inne aktywa, w tym aktywa niewymienione w dyrektywie 85/611/EWG, lub które są zabezpieczone tego rodzaju aktywami. Należy wyjaśnić, że jeżeli powiązanie z instrumentem bazowym lub z innym składnikiem instrumentu finansowego wytwarza część składową, która musi zostać uznana za wbudowany instrument pochodny, to instrument finansowy należy do podkategorii zbywalnych papierów wartościowych z wbudowanym instrumentem pochodnym. W konsekwencji tego kryteria stosowane w odniesieniu do instrumentów pochodnych zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG muszą być stosowane w odniesieniu do tej części składowej.
- (9) Aby definicja instrumentów rynku pieniężnego ustanowiona w dyrektywie 85/611/EWG obejmowała dany instrument finansowy, musi on spełniać określone kryteria, w szczególności musi normalnie znajdować się w obrocie na rynku pieniężnym, musi być płynny oraz posiadać wartość, którą można dokładnie określić w dowolnym momencie. Należy zapewnić jednolite stosowanie tych kryteriów, uwzględniając pewne praktyki rynkowe. Jest również konieczne wyjaśnienie, że kryteria muszą być rozumiane w sposób zgodny z innymi zasadami dyrektywy 85/611/EWG. Definicja instrumentów rynku pieniężnego powinna objąć instrumenty finansowe, które nie są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub nie są przedmiotem obrotu na tym rynku i dla których dyrektywa 85/611/EWG przewiduje dodatkowe kryteria oprócz ogólnych kryteriów dla instrumentów rynku pieniężnego. Należy zatem wyjaśnić również i te kryteria w świetle wymogów ochrony inwestorów oraz biorąc pod uwagę zasady dyrektywy, takie jak płynność portfela papierów wartościowych, wynikające z art. 37 tej dyrektywy.
- (10) Zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG pochodne instrumenty finansowe należy uznać za płynne aktywa finansowe, jeżeli spełniają one kryteria ustanowione we wspomnianej dyrektywie. Należy zapewnić jednolite stosowanie tych kryteriów, a także wyjaśnić, że muszą być one rozumiane w sposób zgodny z innymi przepisami dyrektywy. Konieczne jest również wyjaśnienie, że jeżeli kredytowe instrumenty pochodne spełniają te kryteria, to w rozumieniu dyrektywy 85/611/EWG są one pochodnymi instrumentami finansowymi i dlatego mogą zostać uznane za płynne aktywa finansowe.
- (11) Potrzeba wyjaśnienia jest szczególnie nagląca w przypadku instrumentów pochodnych na indeksy finansowe. Szereg indeksów finansowych jest obecnie wykorzystywanych jako instrumenty bazowe dla instrumentów pochodnych. Indeksy te mogą różnić się pod względem składu oraz wagi poszczególnych składników. We wszystkich przypadkach konieczne jest zapewnienie, by UCITS mogły wypełniać swoje zobowiązania w odniesieniu do płynności portfela, wynikające z art. 37 dyrektywy 85/611/EWG, i zobowiązania w odniesieniu do obliczania wartości aktywów netto oraz zagwarantowanie, że cechy instrumentu bazowego nie wpływają niekorzystnie na te zobowiązania. Należy wyjaśnić, że instrumenty pochodne na indeksy finansowe o wystarczająco zróżnicowanym składzie, przedstawiające odpowiedni wzorzec dla rynku, do którego się odnoszą, oraz w przypadku, których zapewnione są odpowiednie informacje na temat składu i obliczania indeksu, należą do kategorii instrumentów pochodnych uznawanych za płynne aktywa finansowe. Właściwe organy krajowe mogą współpracować w ramach CESR w celu wypracowania wspólnego podejścia do praktycznego stosowania na co dzień kryteriów dotyczących indeksów, które opierają się na niewymienionych bezpośrednio w dyrektywie rodzajach aktywów.
- (12) Dyrektywa 85/611/EWG za osobną podkategorię uznaje zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanym instrumentem pochodnym. Wbudowanie instrumentu pochodnego jako części zbywalnych papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego nie przekształca całego instrumentu finansowego w pochodny instrument finansowy niepodlegający definicji zbywalnych papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego. Konieczne jest zatem wyjaśnienie, kiedy pochodny instrument finansowy może być uważany za wbudowany w inny instrument. Wbudowanie instrumentu pochodnego jako części zbywalnych papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego powoduje dodatkowo ryzyko omijania przepisów dyrektywy 85/611/EWG dotyczących instrumentów pochodnych. Z tego powodu dyrektywa wymaga zidentyfikowania wbudowanego instrumentu pochodnego oraz przestrzegania tych przepisów. W związku z powstawaniem nowych instrumentów finansowych zidentyfikowanie wbudowanego instrumentu pochodnego nie zawsze jest sprawą oczywistą. Aby uzyskać większą pewność w tym zakresie, należy ustalić kryteria pozwalające na identyfikowanie tego typu instrumentów.
- (13) Zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG metody i instrumenty związane ze zbywalnymi papierami wartościowymi lub instrumentami rynku pieniężnego, wykorzystywane w celu sprawnego zarządzania portfelem papierów wartościowych, nie są objęte definicjami zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego. Celem precyzyjniejszego określenia zakresu tych definicji konieczne jest ustalenie kryteriów określających,

jakie transakcje należą do tych metod i instrumentów. Należy również pamiętać, że te metody i instrumenty muszą być rozumiane w sposób zgodny z innymi zobowiązaniami UCITS, szczególnie do ich profilu ryzyka. Oznacza to, że muszą być one zgodne z określonymi w dyrektywie 85/611/EWG zasadami zarządzania ryzykiem i dywersyfikacji ryzyka oraz z ograniczeniami dotyczącymi krótkiej sprzedaży i zaciągania pożyczek.

- (14) Dyrektywa 85/611/EWG ustanawia kryteria definiowania UCITS odzwierciedlających skład indeksów akcji lub papierów dłużnych. Spełniające te kryteria UCITS są traktowane bardziej elastycznie względem limitów inwestowania w zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego jednego emitenta. Należy zatem doprowadzić do jednoznacznego rozumienia tych kryteriów oraz zapewnić ich jednolite stosowanie we wszystkich państwach członkowskich. Oznacza to, że należy dokładniej wyjaśnić, kiedy UCITS mogą być uważane za UCITS odzwierciedlające skład indeksu, tak by zapewnić większą pewność odnośnie do kryteriów uzasadniających preferencyjne traktowanie UCITS odzwierciedlających skład indeksu.
- (15) W kwestiach technicznych zasięgnięto opinii Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych.
- (16) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy służące wyjaśnieniu następujących terminów, celem zapewnienia ich jednolitego stosowania:

- 1) zbywalne papiery wartościowe, określone w art. 1 ust. 8 dyrektywy 85/611/EWG;
- 2) instrumenty rynku pieniężnego, określone w art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG;
- 3) płynne aktywa finansowe, o których mowa w definicji UCITS zapisanej w art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG, w stosunku do pochodnych instrumentów finansowych;
- 4) zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanymi instrumentami pochodnymi, o których mowa w art. 21 ust. 3 akapit czwarty dyrektywy 85/611/EWG;
- 5) metody i instrumenty wykorzystywane w celu sprawnego zarządzania portfelem papierów wartościowych, o których mowa w art. 21 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG;

- 6) UCITS odzwierciedlające skład indeksu, o których mowa w art. 22a ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG.

Artykuł 2

Artykuł 1 ust. 8 dyrektywy 85/611/EWG

Zbywalne papiery wartościowe

1. Termin „zbywalne papiery wartościowe” w art. 1 ust. 8 dyrektywy 85/611/EWG obejmuje instrumenty finansowe spełniające następujące kryteria:

- a) potencjalna strata, którą UCITS może ponieść w wyniku ich posiadania, jest ograniczona do zapłaconej za nie kwoty;
- b) ich płynność nie ogranicza zdolności UCITS do spełniania przepisów art. 37 dyrektywy 85/611/EWG;
- c) ich wiarygodna wycena jest możliwa w następujący sposób:
 - i) w przypadku papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu lub będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, wymienionych w art. 19 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 85/611/EWG, ma postać dokładnych, wiarygodnych i normalnych cen rynkowych lub ustalonych przez systemy wyceny niezależne od emitenta;
 - ii) w przypadku innych papierów wartościowych, o których mowa w art. 19 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG, ma postać regularnie dokonywanej oceny opierającej się na informacjach udzielonych przez emitenta papierów wartościowych lub na specjalistycznym badaniu inwestycyjnym;
- d) odpowiednie informacje na ich temat są dostępne w następujący sposób:
 - i) w przypadku papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu lub będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, wymienionych w art. 19 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 85/611/EWG, w formie regularnie udzielanych uczestnikom rynku, dokładnych i wyczerpujących informacji na temat papierów wartościowych lub, we właściwych sytuacjach, portfela papierów wartościowych;
 - ii) w przypadku innych papierów wartościowych, o których mowa w art. 19 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG, w formie regularnie udzielanych UCITS dokładnych informacji na temat papierów wartościowych lub, we właściwych sytuacjach, portfela papierów wartościowych;

- e) są zbywalne;
- f) ich nabycie jest zgodne z celami inwestycyjnymi lub polityką inwestycyjną UCITS na podstawie dyrektywy 85/611/EWG;
- g) ich ryzyko jest właściwie uwzględniane przez proces zarządzania ryzykiem UCITS.

O ile z informacji dostępnych UCITS nie wynika inaczej, dla celów lit. b) i e) przyjmuje się, że instrumenty finansowe dopuszczone do obrotu lub będące przedmiotem obrotu na rynku regulowanym zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a), b) lub c) dyrektywy 85/611/EWG nie ograniczają zdolności UCITS do spełniania przepisów art. 37 dyrektywy 85/611/EWG oraz że są zbywalne.

2. Do zbywalnych papierów wartościowych w rozumieniu art. 1 ust. 8 dyrektywy 85/611/EWG zalicza się:

- a) jednostki funduszy zamkniętych utworzonych jako fundusze inwestycyjne lub fundusze powiernicze, jeśli spełniają następujące kryteria:
 - i) spełniają kryteria ustanowione w ust. 1;
 - ii) podlegają mechanizmom nadzoru właścicielskiego stosowanym w odniesieniu do przedsiębiorstw;
 - iii) w przypadku gdy zarządzanie aktywami jest realizowane przez inny podmiot w imieniu funduszu zamkniętego, podmiot ten podlega krajowym przepisom dotyczącym ochrony interesów inwestorów;
- b) jednostki funduszy zamkniętych utworzonych na mocy prawa zobowiązań, jeśli spełniają następujące kryteria:
 - i) spełniają kryteria ustanowione w ust. 1;
 - ii) podlegają mechanizmom nadzoru właścicielskiego równoważnym do tych stosowanych w odniesieniu do przedsiębiorstw jak określono w lit. a) pkt ii);
 - iii) są zarządzane przez podmiot podlegający krajowym przepisom dotyczącym ochrony interesów inwestorów;

c) instrumenty finansowe spełniające następujące kryteria:

- i) spełniają kryteria ustanowione w ust. 1;
- ii) są zabezpieczone innymi aktywami lub są powiązane z wynikami uzyskiwanymi przez inne aktywa, w tym aktywa niewymienione w art. 19 ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG.

3. Jeżeli instrument finansowy w rozumieniu ust. 2 lit. c) obejmuje wbudowany instrument pochodny, o którym mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tego instrumentu pochodnego stosuje się wymogi określone w art. 21 dyrektywy 85/611/EWG.

Artykuł 3

Artykuł 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG

Instrumenty normalnie znajdujące się w obrocie na rynku pieniężnym

1. Odniesienie do instrumentów rynku pieniężnego w art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG rozumiane jest jako odniesienie do następujących rodzajów instrumentów finansowych:

a) instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu lub będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 85/611/EWG;

b) instrumentów finansowych niedopuszczonych do obrotu.

2. Odniesienie w art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG do instrumentów rynku pieniężnego jako do instrumentów, które normalnie znajdują się w obrocie na rynku pieniężnym, rozumiane jest jako odniesienie do instrumentów finansowych, które spełniają jeden z następujących warunków:

a) w momencie emisji ich termin płatności nie przekracza 397 dni włącznie;

b) okres pozostający do terminu ich płatności nie przekracza 397 dni włącznie;

c) co najmniej raz na 397 dni podlegają regularnej korekcie rentowności zgodnie z sytuacją na rynku pieniężnym;

d) ich profil ryzyka, łącznie z ryzykiem kredytowym i stopy procentowej, odpowiada profilowi ryzyka instrumentów finansowych o terminie płatności określonym w lit. a) lub b) lub podlegających korekcie rentowności jak określono w lit. c).

Artykuł 4

Artykuł 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG

Płynne instrumenty, których wartość może być dokładnie określona w dowolnym momencie

1. Odniesienie w art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG do instrumentów rynku pieniężnego jako do instrumentów płynnych, rozumiane jest jako odniesienie do instrumentów finansowych, które – uwzględniając obowiązek UCITS do odkupienia lub umorzenia swoich jednostek na żądanie każdego z posiadaczy jednostek uczestnictwa – mogą zostać sprzedane przy ograniczonych kosztach w odpowiednio krótkim czasie.

2. Odniesienie w art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG do instrumentów rynku pieniężnego jako do instrumentów o wartości, którą można dokładnie określić w dowolnym momencie, rozumiane jest jako odniesienie do instrumentów finansowych, dla których dostępne są dokładne i wiarygodne systemy wyceny spełniające następujące kryteria:

a) dają one UCITS możliwość obliczenia wartości netto aktywów zgodnie z wartością na jaką instrument finansowy znajdujących się w portfelu mógłby zostać wymieniony w wyniku niezależnej transakcji rynkowej między dobrze poinformowanymi i zainteresowanymi niepowiązanymi stronami;

b) ich podstawą są dane rynkowe lub modele wyceny, w tym systemy oparte na kosztach zamortyzowanych.

3. Do celów art. 1 ust. 9 dyrektywy 85/611/EWG przyjmuje się, że kryteria przedstawione w ust. 1 i 2 spełnione są w przypadku instrumentów finansowych normalnie znajdujących się w obrocie na rynku pieniężnym oraz dopuszczonych do obrotu lub będących przedmiotem obrotu na rynku regulowanym zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. a), b) lub c) wspomnianej dyrektywy, chyba że z informacji dostępnych UCITS wynikałoby inaczej.

Artykuł 5

Artykuł 19 ust. 1 lit. h) dyrektywy 85/611/EWG

Instrumenty, których emisja lub emitent podlegają regulacji do celów ochrony inwestorów i oszczędności

1. Odniesienie w art. 19 ust. 1 lit. h) dyrektywy 85/611/EWG do instrumentów rynku pieniężnego innych niż te będące przedmiotem obrotu na rynku regulowanym, których emisja lub emitent sami podlegają regulacji do celów ochrony inwestorów i oszczędności, rozumiane jest jako odniesienie do instrumentów finansowych spełniających następujące kryteria:

a) spełniają jedno z kryteriów ustanowionych w art. 3 ust. 2 oraz wszystkie kryteria ustanowione w art. 4 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy;

b) dostępne są odpowiednie informacje na ich temat, w tym informacje umożliwiające właściwą ocenę ryzyka kredytowego związanego z inwestycjami w takie instrumenty, z uwzględnieniem ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu;

c) są zbywalne bez ograniczeń.

2. W przypadku instrumentów rynku pieniężnego, których dotyczy art. 19 ust. 1 lit. h) tiret drugie i czwarte dyrektywy 85/611/EWG, lub w przypadku instrumentów wyemitowanych przez władze lokalne lub regionalne państw członkowskich lub przez międzynarodową instytucję publiczną, ale które nie są gwarantowane przez państwo członkowskie lub, w przypadku państwa członkowskiego będącego państwem federalnym, przez jedno z państw członkowskich federacji, na odpowiednie informacje w rozumieniu ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu składają się:

a) informacje zarówno o emisji lub programie emisji, jak i o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego;

b) aktualizacje informacji określonych w lit. a), dokonywane w sposób regularny oraz zawsze, gdy ma miejsce znaczące wydarzenie;

c) weryfikacja informacji określonych w lit. a), dokonywana przez odpowiednio wykwalifikowane osoby trzecie, które nie podlegają instrukcjom emitenta;

d) dostępne wiarygodne dane statystyczne dotyczące emisji lub programu emisji.

3. W przypadku instrumentów rynku pieniężnego, których dotyczy art. 19 ust. 1 lit. h) tiret trzecie dyrektywy 85/611/EWG, na odpowiednie informacje w rozumieniu ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu składają się:

a) informacje o emisji lub programie emisji albo informacje o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego;

b) aktualizacje informacji określonych w lit. a), dokonywane w sposób regularny oraz zawsze, gdy ma miejsce znaczące wydarzenie;

c) dostępne wiarygodne dane statystyczne dotyczące emisji lub programu emisji bądź innych danych umożliwiających właściwą ocenę ryzyka kredytowego związanego z inwestycjami w takie instrumenty.

4. W przypadku instrumentów rynku pieniężnego, których dotyczy art. 19 ust. 1 lit. h) tiret pierwsze dyrektywy 85/611/EWG, z wyjątkiem instrumentów, do których odnosi się ust. 2 niniejszego artykułu oraz instrumentów wyemitowanych przez Europejski Bank Centralny lub bank centralny państwa członkowskiego, odpowiednie informacje w rozumieniu ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu obejmują informacje o emisji lub programie emisji albo informacje o sytuacji prawnej i finansowej emitenta przed emisją instrumentu rynku pieniężnego.

Artykuł 6

Artykuł 19 ust. 1 lit. h) dyrektywy 85/611/EWG

Przedsiębiorstwo, które podlega regułom ostrożności i stosuje się do reguł ostrożności uznawanych przez właściwe władze za przynajmniej tak rygorystyczne, jak te ustanowione przez prawo wspólnotowe

Odniesienie w art. 19 ust. 1 lit. h) tiret trzecie dyrektywy 85/611/EWG do przedsiębiorstwa podlegającego regułom ostrożności i stosującego się do reguł ostrożności uznawanych przez właściwe władze za przynajmniej tak rygorystyczne, jak te ustanowione przez prawo wspólnotowe, rozumiane jest jako odniesienie do emitenta podlegającego regułom ostrożności i stosującego się do tych reguł, który spełnia jedno z następujących kryteriów:

- 1) posiada swoją siedzibę na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 2) posiada swoją siedzibę w państwie OECD należącym do Grupy Dziesięciu;
- 3) posiada ocenę wiarygodności kredytowej przynajmniej na poziomie inwestycyjnym (*investment grade*);
- 4) na podstawie dogłębnej analizy emitenta można wykazać, że reguły ostrożności stosowane w stosunku do niego są przynajmniej tak rygorystyczne, jak te ustanowione przez prawo wspólnotowe.

Artykuł 7

Artykuł 19 ust. 1 lit. h) dyrektywy 85/611/EWG

Instrumenty zabezpieczania, które korzystają z bankowej linii kredytowej

1. Odniesienie w art. 19 ust. 1 lit. h) tiret czwarte dyrektywy 85/611/EWG do instrumentów zabezpieczania rozumiane jest jako odniesienie do struktur w formie spółki, funduszu powierniczego lub struktur utworzonych na podstawie umowy, które zostały ustanowione celem realizacji operacji zabezpieczenia.
2. Odniesienie w art. 19 ust. 1 lit. h) tiret czwarte dyrektywy 85/611/EWG do linii płynności finansowej rozumiane jest jako

odniesienie do serwisów bankowych zabezpieczonych przez instytucję finansową, która sama spełnia wymogi art. 19 ust. 1 lit. h) tiret trzecie dyrektywy 85/611/EWG.

Artykuł 8

Artykuł 1 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. g) dyrektywy 85/611/EWG

Płynne aktywa finansowe a pochodne instrumenty finansowe

1. Termin płynne aktywa finansowe w art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG, w stosunku do pochodnych instrumentów finansowych rozumiany jest jako odniesienie do pochodnych instrumentów finansowych spełniających następujące kryteria:

- a) opierają się one na przynajmniej jednym z następujących instrumentów bazowych:
 - i) aktywach wymienionych w art. 19 ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG, w tym instrumentach finansowych o jednej lub kilku cechach tych aktywów;
 - ii) stopach procentowych;
 - iii) kursach walutowych lub walutach;
 - iv) indeksach finansowych;
- b) w przypadku pozagiełdowych instrumentów pochodnych (instrumenty OTC) spełniają one kryteria ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. g) tiret drugie i trzecie dyrektywy 85/611/EWG.

2. Do pochodnych instrumentów finansowych w rozumieniu art. 19 ust. 1 lit. g) dyrektywy 85/611/EWG zalicza się instrumenty spełniające następujące kryteria:

- a) pozwalają na przeniesienie ryzyka kredytowego aktywów określonych w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu niezależnie od innego ryzyka związanego z tymi aktywami;
- b) nie prowadzą do dostarczenia lub przeniesienia, również w postaci gotówki, aktywów innych niż te, o których mowa w art. 19 ust. 1 i 2 dyrektywy 85/611/EWG;
- c) spełniają kryteria dla instrumentów OTC ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. g) tiret drugie i trzecie dyrektywy 85/611/EWG oraz w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu;
- d) związane z nimi ryzyko jest właściwie uwzględniane przez proces zarządzania ryzykiem UCITS albo przez wewnętrzne mechanizmy kontroli UCITS w przypadku zagrożenia asymetrią informacji między UCITS i kontrahentem, wynikającą z potencjalnego dostępu kontrahenta do niepodanych do publicznej wiadomości informacji na temat przedsiębiorstw, których aktywa używane są jako instrumenty bazowe przez kredytowe instrumenty pochodne.

3. Do celów art. 19 ust. 1 lit. g) tiret trzecie dyrektywy 85/611/EWG termin godziwa wartość rozumiany jest jako odniesienie do kwoty, na jaką aktywa lub pasywa mogłyby zostać wymienione w wyniku niezależnej transakcji rynkowej między dobrze poinformowanymi i zainteresowanymi niepowiązаныmi stronami.

4. Do celów art. 19 ust. 1 lit. g) tiret trzecie dyrektywy 85/611/EWG rzetelna i podlegająca sprawdzeniu wycena rozumiana jest jako dokonana przez UCITS wycena, która odpowiada wartości godziwej w rozumieniu ust. 3 niniejszego artykułu, opiera się nie tylko na notowaniach przedstawionych przez kontrahenta oraz spełnia następujące kryteria:

a) podstawą wyceny jest wiarygodna i aktualna wartość rynkowa instrumentu, a jeśli taka wartość jest niedostępna, model wyceny przy zastosowaniu odpowiedniej uznanej metodologii;

b) sprawdzenie wyceny dokonywane jest przez jeden z następujących podmiotów:

i) odpowiednią stroną trzecią niezależną od kontrahenta instrumentu OTC, z właściwą częstotliwością i w sposób umożliwiający UCITS weryfikację;

ii) jednostkę w ramach UCITS niezależną od działu odpowiedzialnego za zarządzanie aktywami oraz odpowiednio przygotowaną do tego celu.

5. Odniesienie do płynnych aktywów finansowych w art. 1 ust. 2 i w art. 19 ust. 1 lit. g) dyrektywy 85/611/EWG nie obejmuje towarowych instrumentów pochodnych.

Artykuł 9

Artykuł 19 ust. 1 lit. g) dyrektywy 85/611/EWG

Indeksy finansowe

1. Odniesienie do indeksów finansowych w art. 19 ust. 1 lit. g) dyrektywy 85/611/EWG rozumiane jest jako odniesienie do indeksów finansowych spełniających następujące kryteria:

a) są wystarczająco zdywersyfikowane, poprzez spełnienie następujących kryteriów:

i) indeks jest zbudowany w taki sposób, że zmiany cen lub działalność handlowa dotyczące jednego składnika nie mają nadmiernego wpływu na wyniki całego indeksu;

ii) w przypadku gdy indeks jest złożony z aktywów, o których mowa w art. 19 ust. 1 dyrektywy

85/611/EWG, jego skład jest zróżnicowany przynajmniej w stopniu zgodnym z przepisami art. 22a wspomnianej dyrektywy;

iii) w przypadku gdy indeks jest złożony z aktywów innych niż te, o których mowa w art. 19 ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG, jego skład jest zróżnicowany w sposób równoważny przewidzianemu w art. 22a wspomnianej dyrektywy;

b) przedstawiają odpowiedni wzorzec dla rynku, do którego się odnoszą, poprzez spełnienie następujących kryteriów:

i) indeks w istotny i właściwy sposób przedstawia wyniki reprezentatywnej grupy instrumentów bazowych;

ii) regularnie dokonywana jest weryfikacja indeksu i ewentualnie dokonywane są zmiany jego składu w celu zapewnienia, że przedstawia on sytuację na rynkach, do których się odnosi, zgodnie z powszechnie dostępnymi kryteriami;

iii) instrumenty bazowe mają wystarczającą płynność, która w razie potrzeby umożliwia użytkownikom odzwierciedlenie składu indeksu;

c) są w odpowiedni sposób publikowane, poprzez spełnienie następujących kryteriów:

i) proces ich publikacji podlega sprawdzonym procedurom gromadzenia informacji o cenach oraz obliczania, a następnie publikowania wartości indeksu, w tym procedurom ustalania cen w przypadku gdy cena rynkowa nie jest dostępna;

ii) stosowne informacje dotyczące kwestii takich jak obliczanie indeksu, metodologia zmian w składzie indeksu, zmiany indeksu oraz trudności operacyjne przy terminowym dostarczaniu informacji bądź dostarczaniu dokładnych informacji, są udostępniane niezwłocznie i w wyczerpujący sposób.

2. W przypadku gdy zbiór aktywów, które są używane jako instrumenty bazowe przez pochodne instrumenty finansowe zgodnie z art. 19 ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG, nie spełnia kryteriów ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu, to te pochodne instrumenty finansowe, jeśli spełniają kryteria ustalone w art. 8 ust. 1 niniejszej dyrektywy, uważane są za finansowe instrumenty pochodne na zestaw aktywów wymienionych w art. 8 ust. 1 lit. a) pkt i), ii) oraz iii).

Artykuł 10

Artykuł 21 ust. 3 akapit czwarty dyrektywy 85/611/EWG

Zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanym instrumentem pochodnym

1. Odniesienie do zbywalnych papierów wartościowych obejmujących instrument pochodny w art. 21 ust. 3 akapit czwarty dyrektywy 85/611/EWG rozumiane jest jako odniesienie do instrumentów finansowych spełniających kryteria ustalone w art. 2 ust. 1 niniejszej dyrektywy i które zawierają składnik spełniający następujące kryteria:

a) dzięki temu składnikowi niektóre lub wszystkie przepływy środków pieniężnych, które w innych okolicznościach byłyby wymagane przez zbywalne papiery wartościowe funkcjonujące jako umowa zasadnicza, mogą być zmienione zgodnie z określoną stopą procentową, ceną instrumentu finansowego, kursem walutowym, indeksem cen lub stóp, ratingiem lub indeksem kredytowym bądź zgodnie z inną zmienną i w konsekwencji tego zmieniają się w sposób podobny do samodzielnie występujących instrumentów pochodnych;

b) jego ekonomiczne cechy i ryzyko nie są ściśle związane z ekonomicznymi cechami i ryzykiem umowy zasadniczej;

c) ma znaczący wpływ na profil ryzyka oraz wycenę zbywalnych papierów wartościowych.

2. Instrumenty rynku pieniężnego, które spełniają jedno z kryteriów ustanowionych w art. 3 ust. 2 oraz wszystkie kryteria ustanowione w art. 4 ust. 1 i 2 i które obejmują składnik spełniający kryteria ustalone w ust. 1 niniejszego artykułu uważane są za instrumenty rynku pieniężnego z wbudowanym instrumentem pochodnym.

3. Zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego nie są uważane za obejmujące instrument pochodny, jeśli zawierają składnik, który jest umownie zbywalny niezależnie od tych zbywalnych papierów wartościowych lub instrumentów rynku pieniężnego. Taki składnik uznawany jest za odrębny instrument finansowy.

Artykuł 11

Artykuł 21 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG

Metody i instrumenty wykorzystywane w celu sprawnego zarządzania portfelem

1. Odniesienie w art. 21 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG do związanych ze zbywalnymi papierami wartościowymi metod i instrumentów wykorzystywanych w celu sprawnego zarządzania portfelem rozumiane jest jako odniesienie do metod i instrumentów spełniających następujące kryteria:

a) są ekonomicznie właściwe, gdyż ich stosowanie jest opłacalne;

b) są wprowadzone dla osiągnięcia co najmniej jednego z następujących celów:

i) zmniejszenie ryzyka;

ii) redukcja kosztów;

iii) wygenerowanie dodatkowego kapitału lub dochodu dla UCITS o poziomie ryzyka, który jest zgodny z profilem ryzyka UCITS oraz zasadami dywersyfikacji ryzyka ustanowionymi w art. 22 dyrektywy 85/611/EWG;

c) ich ryzyko jest właściwie uwzględniane przez proces zarządzania ryzykiem UCITS.

2. Metody i instrumenty związane z instrumentami rynku pieniężnego, które spełniają kryteria ustanowione w ust. 1, uważane są za związane z instrumentami rynku pieniężnego metody i instrumenty wykorzystywane w celu sprawnego zarządzania portfelem, o których mowa w art. 21 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG.

Artykuł 12

Artykuł 22a ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG

UCITS odzwierciedlające skład indeksu

1. Odniesienie do odzwierciedlenia składu indeksu giełdowego lub papierów dłużnych w art. 22a ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG rozumiane jest jako odniesienie do odzwierciedlenia składu aktywów leżących u podstaw indeksu, w tym przy wykorzystaniu instrumentów pochodnych lub innych metod i instrumentów, o których mowa w art. 21 ust. 2 dyrektywy 85/611/EWG oraz w art. 11 niniejszej dyrektywy.

2. Odniesienie w art. 22a ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy 85/611/EWG do indeksu, którego skład jest wystarczająco zróżnicowany, rozumiane jest jako odniesienie do indeksu zgodnego z zasadami dywersyfikacji ryzyka, o których mowa w art. 22a wspomnianej dyrektywy.

3. Odniesienie do indeksu przedstawiającego odpowiedni wzorzec dla rynku w art. 22a ust. 1 tiret drugie dyrektywy 85/611/EWG rozumiane jest jako odniesienie do indeksu, którego oferent stosuje uznaną metodologię, która generalnie nie powoduje wykluczenia z rynku największego emitenta na rynku, do którego się odnosi.

4. Odniesienie w art. 22a ust. 1 dyrektywy 85/611/EWG do publikowanego w odpowiedni sposób indeksu rozumiane jest jako odniesienie do indeksu spełniającego następujące kryteria:

a) jest publicznie dostępny;

b) podmiot oferujący indeks jest niezależny od UCITS odzwierciedlających skład indeksu.

Przepis określony w lit. b) nie wyklucza, że podmioty oferujące indeks i UCITS mogą należeć do tej samej grupy gospodarczej, pod warunkiem że przewidziano skuteczne rozwiązania dotyczące zarządzania w sytuacjach konfliktu interesów.

Artykuł 13

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 23 marca 2008 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 23 lipca 2008 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Komisji

Charlie McCREEVY

Członek Komisji

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 16 marca 2007 r.

ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (1. filar)

(notyfikowana jako dokument nr C(2007) 845)

(Jedynie teksty w językach bułgarskim, czeskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim oraz włoskim są autentyczne)

(2007/170/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2424/2001 z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby opracować SIS II, należy określić specyfikacje techniczne dotyczące sieci informatycznej i jej części składowych oraz konkretne wymogi sieciowe.
- (2) Powinno się wprowadzić odpowiednie ustalenia, dotyczące w szczególności cech jednorodnego interfejsu krajowego zlokalizowanego w państwach członkowskich, które obowiązywałyby Komisję i państwa członkowskie.
- (3) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia w przyszłości innych decyzji Komisji odnoszących się do stworzenia SIS II, w szczególności zaś dotyczących dopracowania wymogów bezpieczeństwa.

- (4) Rozwój SIS II regulują zarówno przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 2424/2001, jak i decyzji Rady 2001/886/WSiSW ⁽²⁾. Aby zagwarantować, że tworzenie całego SIS II będzie przebiegać w ramach jednego procesu wdrażania, przepisy niniejszej decyzji powinny stanowić odbicie przepisów decyzji Komisji ustanawiającej wymogi sieciowe dla SIS II, która ma zostać przyjęta na podstawie decyzji 2001/886/WSiSW.

- (5) Zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽³⁾ Zjednoczone Królestwo nie uczestniczyło w przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 2424/2001, nie jest nim związane ani nie podlega jego stosowaniu, ponieważ stanowi ono element dorobku Schengen. Niniejsza decyzja Komisji nie jest zatem skierowana do Zjednoczonego Królestwa.

- (6) Zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁴⁾ Irlandia nie uczestniczyła w przyjęciu rozporządzenia (WE) nr 2424/2001, nie jest nim związana ani nie podlega jego stosowaniu, ponieważ stanowi ono element dorobku Schengen. Niniejsza decyzja Komisji nie jest zatem skierowana do Irlandii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1988/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43. Decyzja zmieniona decyzją 2004/926/WE (Dz.U. L 395 z 31.12.2004, str. 70).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

- (7) Zgodnie z art. 5 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Dania postanowiła wdrożyć rozporządzenie (WE) nr 2424/2001 do prawa duńskiego. Rozporządzenie (WE) nr 2424/2001 jest zatem dla Danii wiążące w kontekście prawa międzynarodowego.
- (8) W odniesieniu do Islandii i Norwegii rozporządzenie (WE) nr 2424/2001 i decyzja 2001/886/WSiSW stanowią rozwinięcie dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru określonego w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽²⁾.
- (9) W odniesieniu do Szwajcarii rozporządzenie (WE) nr 2424/2001 i decyzja 2001/886/WSiSW stanowią rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które mieszczą się w obszarze określonym w art. 4 ust. 1 decyzji Rady w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych przepisów tej umowy.
- (10) Niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub jest z nim w inny sposób powiązana w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu Przystąpienia.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu powołanego na mocy art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2424/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku określa się specyfikacje techniczne odnoszące się do projektu fizycznej architektury infrastruktury komunikacyjnej SIS II.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Rumunii, Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 marca 2007 r.

W imieniu Komisji
Franco FRATTINI
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

ZAŁĄCZNIK

SPIS TREŚCI

1.	Wprowadzenie	23
1.1.	Akronimy i skróty	23
2.	Informacje ogólne	24
3.	Zakres terytorialny	24
4.	Usługi sieciowe	25
4.1.	Układ sieci	25
4.2.	Rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS	25
4.3.	Szerokość pasma	25
4.4.	Kategorie usług	25
4.5.	Obsługiwane protokoły	26
4.6.	Specyfikacje techniczne	26
4.6.1.	Adresowanie IP	26
4.6.2.	Obsługa IPv6	26
4.6.3.	Dodanie statycznej trasy	26
4.6.4.	Utrzymane przepustowości	26
4.6.5.	Inne wymogi	26
4.7.	Niezawodność systemu	26
5.	Monitoring	27
6.	Usługi ogólne	27
7.	Dostępność	27
8.	Usługi z zakresu bezpieczeństwa	27
8.1.	Szyfrowanie sieci	27
8.2.	Inne zabezpieczenia	28
9.	Dział pomocy technicznej i struktura wsparcia	28
10.	Współdziałanie z innymi systemami	28

1. Wprowadzenie

W niniejszym dokumencie opisano projekt sieci informatycznej i jej części składowych oraz konkretne wymogi sieciowe.

1.1. Akronimy i skróty

W niniejszej części przedstawiono akronimy, których użyto w dokumencie.

Akronimy i skróty	Objaśnienie
BLNI	Rezerwowo lokalny interfejs krajowy
CEP	Główny punkt końcowy
CNI	Główny interfejs krajowy
CS	System główny (ang. <i>Central System</i>)
CS-SIS	Baza techniczna zawierająca bazę danych SIS II
DNS	Serwer nazw domen (ang. <i>Domain Name Server</i>)
FCIP	Technologia <i>Fibre Channel over IP</i>
FTP	Protokół przesyłania plików (ang. <i>File Transport Protocol</i>)
HTTP	Protokół przesyłania hipertekstu (ang. <i>Hyper Text Transfer Protocol</i>)
IP	Protokół IP (ang. <i>Internet Protocol</i>)
LAN	Lokalna sieć komputerowa (ang. <i>Local Area Network</i>)
LNI	Lokalny interfejs krajowy
Mb/s	Megabity na sekundę
MDC	Główny programista-wykonawca
N.SIS II	Moduł krajowy w każdym państwie członkowskim
NI-SIS	Jednorodny interfejs krajowy
NTP	Protokół synchronizacji czasu (ang. <i>Network Time Protocol</i>)
SAN	Sieć pamięci masowej (ang. <i>Storage Area Network</i>)
SDH	Synchroniczna hierarchia cyfrowa (ang. <i>Synchronous Digital Hierarchy</i>)
SIS II	System Informacyjny Schengen drugiej generacji
SMTP	Protokół SMTP (ang. <i>Simple Mail Transport Protocol</i>)
SNMP	Protokół SNMP (ang. <i>Simple Network Management Protocol</i>)
s-TESTA	Bezpieczne ogólnoeuropejskie usługi telematyczne między administracjami, stanowiące środek przewidziany w ramach programu IDABC (interoperatywne świadczenie ogólnoeuropejskich usług eGovernment dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i obywateli. Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/387/WE z 21.4.2004).
TCP	Protokół kontroli transmisji (ang. <i>Transmission Control Protocol</i>)
VIS	Wizowy system informacyjny
VPN	Wirtualna sieć prywatna (ang. <i>Virtual Private Network</i>)
WAN	Rozległa sieć komputerowa (ang. <i>Wide Area Network</i>)

2. Informacje ogólne

W skład SIS II wchodzi:

- system główny (zwany dalej „głównym SIS II”) złożony z:
 - bazy technicznej (zwanej dalej „CS-SIS”), zawierającej bazę danych SIS II. Główny CS-SIS odpowiada za nadzór techniczny i administrację, natomiast rezerwowy CS-SIS jest w stanie przejąć wszystkie funkcje głównego CS-SIS w przypadku jego awarii,
 - jednorodnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „NI-SIS”),
- moduł krajowy (zwany dalej „N.SIS II”) znajdujący się w każdym państwie członkowskim, złożony z krajowych systemów danych, które łączą się z głównym SIS II. N.SIS II może zawierać plik danych (zwany dalej „kopią krajową”), w którym znajduje się pełna lub częściowa kopia bazy danych SIS II,
- infrastruktura komunikacyjna pomiędzy CS-SIS a NI-SIS (zwana dalej „infrastrukturą komunikacyjną”), zapewniająca zaszyfrowaną sieć wirtualną przeznaczoną dla danych SIS II oraz umożliwiającą wymianę danych między biurami SIRENE.

NI-SIS składa się z:

- jednego lokalnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „LNI”) na każde państwo członkowskie; interfejs ten łączy fizycznie państwo członkowskie z bezpieczną siecią i zawiera urządzenia szyfrujące na użytek SIS II i połączeń między biurami SIRENE. LNI jest umieszczony w obiektach zlokalizowanych na terenie państw członkowskich,
- ewentualnie także z rezerwowego lokalnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „BLNI”), który składa się z takich samych elementów i pełni taką samą funkcję co LNI.

LNI i BLNI są przeznaczone wyłącznie na użytek systemu SIS II i do wymiany danych między biurami SIRENE. Konkretna konfiguracja LNI i BLNI zostanie określona i uzgodniona z każdym państwem członkowskim osobno, aby uwzględnić wymogi bezpieczeństwa, fizyczne umiejscowienie i warunki instalacji, w tym świadczenie usług przez dostawcę sieci, co oznacza, że fizyczne połączenie s-TESTA może zawierać wiele tuneli VPN na użytek innych systemów, na przykład VIS i Eurodac,

- głównego interfejsu krajowego (zwanego dalej „CNI”), czyli programu zabezpieczającego dostęp do CS-SIS. Każde państwo członkowskie ma osobne punkty dostępu logicznego do CNI poprzez główną zaporę sieciową (ang. *firewall*).

Infrastruktura komunikacyjna pomiędzy CS-SIS a NI-SIS składa się z:

- sieci na potrzeby bezpiecznych ogólnoeuropejskich usług telematycznych między administracjami (zwanej dalej s-TESTA), zapewniającej zaszyfrowaną prywatną sieć wirtualną przeznaczoną dla danych SIS II oraz umożliwiającą wymianę danych między biurami SIRENE.

3. Zakres terytorialny

Infrastruktura komunikacyjna musi umożliwić świadczenie koniecznych usług na rzecz wszystkich państw członkowskich.

Dotyczy to wszystkich państw członkowskich UE (Belgia, Francja, Niemcy, Luksemburg, Niderlandy, Włochy, Portugalia, Hiszpania, Grecja, Austria, Dania, Finlandia, Szwecja, Cypr, Republika Czeska, Estonia, Węgry, Łotwa, Litwa, Malta, Polska, Słowacja, Słowenia, Zjednoczone Królestwo i Irlandia), jak również Norwegii, Islandii i Szwajcarii.

Ponadto zasięg tych usług należy rozszerzyć o kraje przystępujące do UE – Rumunię i Bułgarię.

Należy również przewidzieć możliwość rozbudowy infrastruktury komunikacyjnej, tak by objęła swym zasięgiem inne kraje lub podmioty przystępujące do głównego SIS II (np. Europoń, Eurojust).

4. Usługi sieciowe

Za każdym razem, gdy mowa o danym protokole lub architekturze, należy założyć, że do przyjęcia są również równorzędne im przyszłe technologie, protokoły i architektury.

4.1. Układ sieci

Architektura SIS II korzysta ze scentralizowanych usług, do których można uzyskać dostęp z różnych państw członkowskich. Aby zwiększyć niezawodność systemu, te scentralizowane usługi są kopiowane do dwóch różnych miejsc – Strasburga we Francji oraz St Johann im Pongau w Austrii, czyli odpowiednio jednostki głównej (CU) oraz jednostki rezerwowej (BCU) bazy CS-SIS.

Dostęp do jednostek centralnych – głównej i rezerwowej – musi być możliwy z różnych państw członkowskich. Kraje uczestniczące mogą mieć liczne punkty dostępu do sieci oraz posiadać LNI i BLNI, aby łączyć swoje systemy krajowe z usługami centralnymi.

Oprócz swojej podstawowej funkcji, czyli zapewnienia dostępu do usług centralnych, infrastruktura komunikacyjna musi także umożliwiać dwustronną wymianę informacji dodatkowych między biurami SIRENE różnych państw członkowskich.

4.2. Rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS

Wymagany rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS to pierścień SDH lub jego odpowiednik, co oznacza, że musi on być otwarty także na nowe, przyszłe architektury i technologie. Infrastruktura SDH zostanie wykorzystana do tego, by rozszerzyć sieci lokalne obu jednostek centralnych w celu stworzenia ciągłej, pojedynczej sieci LAN. Powstała w ten sposób sieć LAN zostanie następnie wykorzystana do zapewnienia ciągłej synchronizacji między CU i BCU.

4.3. Szerokość pasma

Wymogiem o zasadniczym znaczeniu dla infrastruktury komunikacyjnej jest część szerokości pasma, jaką można przyznać różnym połączonym ze sobą miejscom, oraz zdolność utrzymania tej szerokości pasma w sieci szkieletowej.

Szerokość pasma konieczna dla LNI i opcjonalnego BLNI będzie inna dla każdego państwa członkowskiego, głównie w zależności od tego, jakich wyborów dokonano w zakresie korzystania z kopii krajowych, centralnego wyszukiwania i wymiany danych biometrycznych.

To, jaka dokładnie część szerokości zostanie przyznana w ramach infrastruktury komunikacyjnej, nie ma znaczenia, o ile zaspokojone zostaną minimalne potrzeby każdego państwa członkowskiego.

Z każdego z wyżej wspomnianych rodzajów miejsc można przysyłać duże ilości danych (alfanumerycznych, biometrycznych i całych dokumentów) w jedną lub w drugą stronę. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna musi zapewniać wystarczającą minimalną gwarantowaną prędkość wysyłania i pobierania danych dla każdego połączenia.

Infrastruktura komunikacyjna musi zapewniać szybkość połączenia w przedziale od 2 Mb/s do 155 Mb/s lub wyższą. Sieć musi zapewniać wystarczającą minimalną gwarantowaną prędkość wysyłania i pobierania danych dla każdego połączenia, a jej przepustowość musi zostać tak dobrana, aby możliwe było obsłużenie całkowitej szerokości pasma punktów dostępu do sieci.

4.4. Kategorie usług

Główny SIS II będzie zapewniał możliwość ustalenia priorytetów dla zapytań i wpisów. Osobnym wymogiem stawianym infrastrukturze komunikacyjnej będzie ustalenie priorytetu dla ruchu sieciowego.

Przyjmuje się, że sieciowe priorytety transmisji określa główny SIS II w stosunku do wszystkich pakietów, które tego wymagają. Zostanie do tego wykorzystany ważony sprawiedliwy algorytm kolejowania (ang. *Weighted Fair Queuing*). Oznacza to, że infrastruktura komunikacyjna musi być w stanie rozpoznać priorytety przypisane pakietom danych w źródłowej sieci LAN oraz zapewnić odpowiednią obsługę tych pakietów w swojej własnej sieci szkieletowej. Ponadto w zdalnie dostępnym miejscu infrastruktura komunikacyjna musi przesyłać wysłane pakiety z priorytetem, jaki został ustawiony w źródłowej sieci LAN.

4.5. Obsługiwane protokoły

Główny SIS II będzie korzystał z wielu protokołów transmisji sieciowej. Infrastruktura komunikacyjna powinna zapewniać współpracę z szeroką gamą protokołów transmisji sieciowej. Standardowe protokoły, które powinny być obsługiwane, to HTTP, FTP, NTP, SMTP, SNMP i DNS.

Poza standardowymi protokołami infrastruktura komunikacyjna musi także być w stanie obsługiwać różne protokoły tunelowania, protokoły replikacji SAN oraz zastrzeżone protokoły połączeń *Java-to-Java* typu *BEA WebLogic*. Protokoły tunelowania, np. IPsec w trybie tunelowym, zostaną wykorzystane do przesyłania zaszyfrowanych danych do miejsca przeznaczenia.

4.6. Specyfikacje techniczne

4.6.1. Adresowanie IP

Infrastruktura komunikacyjna musi mieć szereg zastrzeżonych adresów IP, z których można korzystać wyłącznie w obrębie tej sieci. Główny SIS II będzie korzystał z wydzielonego zakresu adresów IP, wyodrębnionych spośród wyżej wspomnianego zbioru zastrzeżonych adresów IP, który to zakres nie będzie wykorzystywany nigdzie indziej.

4.6.2. Obsługa IPv6

Można założyć, że protokołem, z którego będą korzystać lokalne sieci państw członkowskich, będzie protokół TCP/IP. Niemniej jednak niektóre miejsca będą bazowały na wersji 4, podczas gdy inne na wersji 6. Punkty dostępu do sieci muszą oferować możliwość pełnienia roli bramy (ang. *gateway*) i muszą być w stanie działać niezależnie od protokołów sieciowych używanych w głównym SIS II, a także w N.SIS II.

4.6.3. Dodanie statycznej trasy

CU i BCU mogą korzystać z jednego, identycznego adresu IP w celu łączenia się z państwami członkowskimi. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna powinna obsługiwać dodanie statycznej trasy (ang. *Static Route Injection*).

4.6.4. Utrzymane przepustowości

Tak długo jak połączenie CU lub BCU ma obciążenie mniejsze niż 90 %, dane państwo członkowskie musi być w stanie utrzymywać stale 100 % przypisanej mu szerokości pasma.

4.6.5. Inne wymogi

Aby obsługiwać CS-SIS, infrastruktura komunikacyjna musi spełniać przynajmniej minimalne wymogi techniczne.

Opóźnienie przejścia (ang. *transit delay*) musi być (włączając godziny największego ruchu) niższe lub równe 150 ms w 95 % pakietów oraz niższe niż 200 ms w 100 % pakietów.

Prawdopodobieństwo utraty pakietów musi być (włączając godziny największego ruchu) niższe lub równe 10^{-4} w 95 % pakietów oraz niższe niż 10^{-3} w 100 % pakietów.

Wyżej wymienione wymogi należy rozpatrywać osobno dla każdego punktu dostępowego.

Połączenie pomiędzy CU i BCU musi mieć opóźnienie (ang. *Round Trip Delay*) niższe lub równe 60 ms.

4.7. Niezawodność systemu

Przy projektowaniu CS-SIS jako wymóg postawiono sobie wysoką dostępność systemu. W związku z tym system jest odporny na wadliwe działanie części składowych dzięki podwojeniu wszystkich elementów wyposażenia.

Części składowe infrastruktury komunikacyjnej również muszą być odporne na wadliwe działanie poszczególnych elementów. Z punktu widzenia infrastruktury komunikacyjnej oznacza to, że niezawodne muszą być następujące części składowe:

- sieć szkieletowa,
- urządzenia trasujące,

- punkty dostępu do Internetu typu POP (ang. *Points of Presence*),
- podłączenia pętli lokalnej (ang. *Local loop connections*) (w tym fizycznie redundantne okablowanie),
- urządzenia zabezpieczające (urządzenia szyfrujące, zapory itp.),
- wszystkie usługi ogólne (DNS, NTP itp.),
- LNI/BLNI.

Mechanizmy przejmowania funkcji w przypadku awarii, przewidziane dla całego sprzętu sieciowego, powinny uruchamiać się bez konieczności interwencji ręcznej.

5. **Monitoring**

Aby ułatwić monitoring, musi istnieć możliwość zintegrowania monitorujących narzędzi infrastruktury komunikacyjnej z instrumentami monitoringu organu odpowiedzialnego za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

6. **Usługi ogólne**

Oprócz wyspecjalizowanych usług sieciowych i usług z zakresu bezpieczeństwa infrastruktura komunikacyjna musi także oferować usługi ogólne.

Usługi wyspecjalizowane muszą być wykonywane w obu jednostkach centralnych, aby uzyskać efekt redundancji.

Infrastruktura komunikacyjna musi oferować następujące fakultatywne usługi ogólne:

Usługa	Informacje dodatkowe
DNS	Obecnie procedura przejmowania funkcji w przypadku awarii, wiążąca się z przełączaniem się z CU na BCU w przypadku awarii sieci, oparta jest na zmianie adresu IP w ogólnym serwerze DNS.
Przekazywanie poczty elektronicznej	Korzystanie z ogólnej usługi przekazywania poczty elektronicznej może przydać się do normalizowania ustawień poczty elektronicznej dla różnych państw członkowskich oraz, przeciwnie niż ma to miejsce w przypadku serwera wyspecjalizowanego, nie zużywa żadnych zasobów sieciowych z CU/BCU. Wiadomości elektroniczne korzystające z ogólnej usługi przekazywania poczty elektronicznej muszą pozostać zgodne ze swoim szablonem bezpieczeństwa (ang. <i>security template</i>).
NTP	Usługa ta może być stosowana do synchronizacji zegarów w sprzęcie sieciowym.

7. **Dostępność**

CS-SIS oraz LNI i BLNI muszą być w stanie zapewnić nieprzerwaną dostępność na poziomie 99,99 % przez okres 28 dni, nie włączając w to dostępności sieci.

Infrastrukturę komunikacyjną musi cechować dostępność na poziomie 99,99 %.

8. **Usługi z zakresu bezpieczeństwa**

8.1. *Szyfrowanie sieci*

Główny SIS II nie pozwala na przesył danych o wysokim lub bardzo wysokim poziomie zabezpieczenia poza sieć LAN, jeśli nie zostaną zaszyfrowane. Należy uniemożliwić dostawcy sieci uzyskanie w jakikolwiek sposób dostępu do danych operacyjnych SIS II, a także do powiązanej z nimi wymiany danych między biurami SIRENE.

Aby utrzymać wysoki poziom bezpieczeństwa, infrastruktura komunikacyjna musi umożliwiać posługiwanie się certyfikatami/kluczami. Należy umożliwić zarządzanie urządzeniami szyfrującymi na odległość i ich monitorowanie na odległość. Algorytmy szyfrujące muszą spełniać przynajmniej następujące wymogi:

- symetryczne algorytmy szyfrujące:
 - 3DES (128 bitów) lub lepsze,
 - wygenerowanie klucza zależy od wartości losowej, która nie pozwala na redukcję przestrzeni kluczy przy próbie wtargnięcia,
 - klucze lub informacje szyfrujące, które mogą zostać wykorzystane do przekazania kluczy, są zawsze chronione podczas ich przechowywania w pamięci,
- asymetryczne algorytmy szyfrujące:
 - RSA (moduł 1 024-bitowy) lub lepsze,
 - wygenerowanie klucza zależy od wartości losowej, która nie pozwala na redukcję przestrzeni kluczy przy próbie wtargnięcia.

Wykorzystywany będzie protokół *Encapsulated Security Payload* (ESP, RFC2406) w trybie tunelowym. Ładunek i oryginalny nagłówek protokołu IP zostaną zaszyfrowane.

Do wymiany kluczy sesji stosowany będzie protokół wymiany kluczy internetowych IKE (ang. *Internet Key Exchange*).

Klucze IKE zachowają ważność nie dłużej niż jeden dzień.

Klucze sesji zachowają ważność nie dłużej niż jedną godzinę.

8.2. *Inne zabezpieczenia*

Infrastruktura komunikacyjna musi chronić nie tylko punkty dostępowe SIS II, ale także fakultatywne usługi ogólne. Usługi te muszą spełniać te same wymogi bezpieczeństwa co w CS-SIS. Wszystkie usługi ogólne muszą w związku z tym co najmniej być chronione przez zaporę sieciową, program antywirusowy i system wykrywania włamań IDS (ang. *Intrusion Detection System*). Ponadto urządzenia przeznaczone do usług ogólnych i ich zabezpieczenia powinny być pod stałym nadzorem zabezpieczającym (rejestracja danych i dalsze działania).

Aby zachować wysoki poziom bezpieczeństwa, organ odpowiedzialny za zarządzanie operacyjne głównym SIS II musi wiedzieć o wszelkich przypadkach naruszenia zabezpieczeń, które mają miejsce w infrastrukturze komunikacyjnej. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna musi umożliwiać bezzwłoczne zgłaszanie wszystkich najważniejszych przypadków tego rodzaju organowi odpowiedzialnemu za zarządzanie operacyjne głównym SIS II. Wszystkie takie przypadki muszą być zgłaszane regularnie, tzn. raz na miesiąc i w momencie ich stwierdzenia.

9. **Dział pomocy technicznej i struktura wsparcia**

Operator infrastruktury komunikacyjnej musi zapewniać funkcjonowanie działu pomocy technicznej, który pozostaje w kontakcie z organem odpowiedzialnym za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

10. **Współdziałanie z innymi systemami**

Infrastruktura komunikacyjna musi zapobiegać wydostawaniu się informacji z przypisanych im kanałów komunikacyjnych. Z punktu widzenia realizacji technicznej oznacza to, że:

- wszelki nieupoważniony lub niekontrolowany dostęp do innych sieci jest ściśle zabroniony; dotyczy to również połączeń z Internetem,
- nie może mieć miejsca przeciek danych do innych systemów w sieci; np. niedozwolone jest łączenie różnych IP VPN.

Oprócz wymienionych ograniczeń technicznych ma to również wpływ na działalność działu pomocy technicznej infrastruktury komunikacyjnej. Dział pomocy technicznej nie może ujawniać żadnych informacji odnoszących się do głównego SIS II żadnej stronie oprócz strony odpowiedzialnej za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 16 marca 2007 r.****ustanawiająca wymogi sieciowe dla Systemu Informacyjnego Schengen II (3. filar)**

(2007/171/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽³⁾.

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2001/886/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie rozwoju Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 lit. a),

- (6) Niniejsza decyzja ma zastosowanie do Irlandii zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy prawne Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu UE i Traktatu WE, oraz art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁴⁾.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby opracować SIS II, należy określić specyfikacje techniczne dotyczące sieci informatycznej i jej części składowych oraz konkretne wymogi sieciowe.

- (7) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru określonego w art. 1 lit. G decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁵⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy.

- (2) Powinno się wprowadzić odpowiednie ustalenia, dotyczące w szczególności cech jednorodnego interfejsu krajowego zlokalizowanego w państwach członkowskich, które obowiązywałyby Komisję i państwa członkowskie.

- (8) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozszerzenie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które mieszczą się w obszarze określonym w art. 1 lit. G decyzji Rady 1999/437/WE rozumianym w powiązaniu z art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/849/WE ⁽⁶⁾ w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych przepisów tej umowy.

- (3) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia w przyszłości innych decyzji Komisji odnoszących się do stworzenia SIS II, w szczególności zaś dotyczących dopracowania wymogów bezpieczeństwa.

- (9) Niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub jest z nim w inny sposób powiązana w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu Przystąpienia.

- (4) Rozwój SIS II regulują zarówno przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 2424/2001 ⁽²⁾, jak i decyzji 2001/886/WSiSW. Aby zagwarantować, że tworzenie całego SIS II będzie przebiegać w ramach jednego procesu wdrażania, przepisy niniejszej decyzji powinny stanowić odbicie przepisów decyzji Komisji ustanawiającej wymogi sieciowe dla SIS II, która ma zostać przyjęta na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2424/2001.

- (10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu powołanego na mocy art. 5 ust. 1 decyzji 2001/886/WSiSW,

- (5) Niniejsza decyzja ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy prawne Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu UE i Traktatu WE, oraz art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 13.12.2001, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1988/2006 (Dz.U. L 411 z 30.12.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43. Decyzja zmieniona decyzją 2004/926/WE (Dz.U. L 395 z 31.12.2004, str. 70).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 368 z 15.12.2004, str. 26.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W załączniku określa się specyfikacje techniczne odnoszące się do projektu fizycznej architektury infrastruktury komunikacyjnej SIS II.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 marca 2007 r.

W imieniu Komisji
Franco FRATTINI
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

SPIS TREŚCI

1.	Wprowadzenie	32
1.1.	Akronimy i skróty	32
2.	Informacje ogólne	33
3.	Zakres terytorialny	33
4.	Usługi sieciowe	34
4.1.	Układ sieci	34
4.2.	Rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS	34
4.3.	Szerokość pasma	34
4.4.	Kategorie usług	34
4.5.	Obsługiwane protokoły	35
4.6.	Specyfikacje techniczne	35
4.6.1.	Adresowanie IP	35
4.6.2.	Obsługa IPv6	35
4.6.3.	Dodanie statycznej trasy	35
4.6.4.	Utrzymane przepustowości	35
4.6.5.	Inne wymogi	35
4.7.	Niezawodność systemu	35
5.	Monitoring	36
6.	Usługi ogólne	36
7.	Dostępność	36
8.	Usługi z zakresu bezpieczeństwa	36
8.1.	Szyfrowanie sieci	36
8.2.	Inne zabezpieczenia	37
9.	Dział pomocy technicznej i struktura wsparcia	37
10.	Współdziałanie z innymi systemami	37

1. Wprowadzenie

W niniejszym dokumencie opisano projekt sieci informatycznej i jej części składowych oraz konkretne wymogi sieciowe.

1.1. Akronimy i skróty

W niniejszej części przedstawiono akronimy, których użyto w dokumencie.

Akronimy i skróty	Objaśnienie
BLNI	Rezerwowy lokalny interfejs krajowy
CEP	Główny punkt końcowy
CNI	Główny interfejs krajowy
CS	System główny (ang. <i>Central System</i>)
CS-SIS	Baza techniczna zawierająca bazę danych SIS II
DNS	Serwer nazw domen (ang. <i>Domain Name Server</i>)
FCIP	Technologia <i>Fibre Channel over IP</i>
FTP	Protokół przesyłania plików (ang. <i>File Transport Protocol</i>)
HTTP	Protokół przesyłania hipertekstu (ang. <i>Hyper Text Transfer Protocol</i>)
IP	Protokół IP (ang. <i>Internet Protocol</i>)
LAN	Lokalna sieć komputerowa (ang. <i>Local Area Network</i>)
LNI	Lokalny interfejs krajowy
Mb/s	Megabity na sekundę
MDC	Główny programista-wykonawca
N.SIS II	Moduł krajowy w każdym państwie członkowskim
NI-SIS	Jednorodny interfejs krajowy
NTP	Protokół synchronizacji czasu (ang. <i>Network Time Protocol</i>)
SAN	Sieć pamięci masowej (ang. <i>Storage Area Network</i>)
SDH	Synchroniczna hierarchia cyfrowa (ang. <i>Synchronous Digital Hierarchy</i>)
SIS II	System Informacyjny Schengen drugiej generacji
SMTP	Protokół SMTP (ang. <i>Simple Mail Transport Protocol</i>)
SNMP	Protokół SNMP (ang. <i>Simple Network Management Protocol</i>)
s-TESTA	Bezpieczne ogólnoeuropejskie usługi telematyczne między administracjami, stanowiące środek przewidziany w ramach programu IDABC (interoperatywne świadczenie ogólnoeuropejskich usług eGovernment dla administracji publicznej, przedsiębiorstw i obywateli. Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/387/WE z 21.4.2004).
TCP	Protokół kontroli transmisji (ang. <i>Transmission Control Protocol</i>)
VIS	Wizowy system informacyjny
VPN	Wirtualna sieć prywatna (ang. <i>Virtual Private Network</i>)
WAN	Rozległa sieć komputerowa (ang. <i>Wide Area Network</i>)

2. Informacje ogólne

W skład SIS II wchodzi:

- system główny (zwany dalej „głównym SIS II”) złożony z:
 - bazy technicznej (zwanej dalej „CS-SIS”), zawierającej bazę danych SIS II. Główny CS-SIS odpowiada za nadzór techniczny i administrację, natomiast rezerwowy CS-SIS jest w stanie przejąć wszystkie funkcje głównego CS-SIS w przypadku jego awarii,
 - jednorodnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „NI-SIS”),
- moduł krajowy (zwany dalej „N.SIS II”) znajdujący się w każdym państwie członkowskim, złożony z krajowych systemów danych, które łączą się z głównym SIS II. N.SIS II może zawierać plik danych (zwany dalej „kopia krajową”), w którym znajduje się pełna lub częściowa kopia bazy danych SIS II,
- infrastruktura komunikacyjna pomiędzy CS-SIS a NI-SIS (zwana dalej „infrastrukturą komunikacyjną”), zapewniająca zaszyfrowaną sieć wirtualną przeznaczoną dla danych SIS II oraz umożliwiającą wymianę danych między biurami SIRENE.

NI-SIS składa się z:

- jednego lokalnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „LNI”) na każde państwo członkowskie; interfejs ten łączy fizycznie państwo członkowskie z bezpieczną siecią i zawiera urządzenia szyfrujące na użytek SIS II i połączeń między biurami SIRENE. LNI jest umieszczony w obiektach zlokalizowanych na terenie państw członkowskich,
- ewentualnie także z rezerwowego lokalnego interfejsu krajowego (zwanego dalej „BLNI”), który składa się z takich samych elementów i pełni taką samą funkcję co LNI.

LNI i BLNI są przeznaczone wyłącznie na użytek systemu SIS II i do wymiany danych między biurami SIRENE. Konkretna konfiguracja LNI i BLNI zostanie określona i uzgodniona z każdym państwem członkowskim osobno, aby uwzględnić wymogi bezpieczeństwa, fizyczne umiejscowienie i warunki instalacji, w tym świadczenie usług przez dostawcę sieci, co oznacza, że fizyczne połączenie s-TESTA może zawierać wiele tuneli VPN na użytek innych systemów, na przykład VIS i Eurodac,

- głównego interfejsu krajowego (zwanego dalej „CNI”), czyli programu zabezpieczającego dostęp do CS-SIS. Każde państwo członkowskie ma osobne punkty dostępu logicznego do CNI poprzez główną zaporę sieciową (ang. *firewall*).

Infrastruktura komunikacyjna pomiędzy CS-SIS a NI-SIS składa się z:

- sieci na potrzeby bezpiecznych ogólnoeuropejskich usług telematycznych między administracjami (zwanej dalej s-TESTA), zapewniającej zaszyfrowaną prywatną sieć wirtualną przeznaczoną dla danych SIS II oraz umożliwiającą wymianę danych między biurami SIRENE.

3. Zakres terytorialny

Infrastruktura komunikacyjna musi umożliwić świadczenie koniecznych usług na rzecz wszystkich państw członkowskich.

Dotyczy to wszystkich państw członkowskich UE (Belgia, Francja, Niemcy, Luksemburg, Niderlandy, Włochy, Portugalia, Hiszpania, Grecja, Austria, Dania, Finlandia, Szwecja, Cypr, Republika Czeska, Estonia, Węgry, Łotwa, Litwa, Malta, Polska, Słowacja, Słowenia, Zjednoczone Królestwo i Irlandia), jak również Norwegii, Islandii i Szwajcarii.

Ponadto zasięg tych usług należy rozszerzyć o kraje przystępujące do UE – Rumunię i Bułgarię.

Należy również przewidzieć możliwość rozbudowy infrastruktury komunikacyjnej, tak by objęła swym zasięgiem inne kraje lub podmioty przystępujące do głównego SIS II (np. Europol, Eurojust).

4. Usługi sieciowe

Za każdym razem, gdy mowa o danym protokole lub architekturze, należy założyć, że do przyjęcia są również równorzędne im przyszłe technologie, protokoły i architektury.

4.1. Układ sieci

Architektura SIS II korzysta ze scentralizowanych usług, do których można uzyskać dostęp z różnych państw członkowskich. Aby zwiększyć niezawodność systemu, te scentralizowane usługi są kopiowane do dwóch różnych miejsc – Strasburga we Francji oraz St Johann im Pongau w Austrii, czyli odpowiednio jednostki głównej (CU) oraz jednostki rezerwowej (BCU) bazy CS-SIS.

Dostęp do jednostek centralnych – głównej i rezerwowej – musi być możliwy z różnych państw członkowskich. Kraje uczestniczące mogą mieć liczne punkty dostępu do sieci oraz posiadać LNI i BLNI, aby łączyć swoje systemy krajowe z usługami centralnymi.

Oprócz swojej podstawowej funkcji, czyli zapewnienia dostępu do usług centralnych, infrastruktura komunikacyjna musi także umożliwiać dwustronną wymianę informacji dodatkowych między biurami SIRENE różnych państw członkowskich.

4.2. Rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS

Wymagany rodzaj połączenia między głównym CS-SIS a rezerwowym CS-SIS to pierścień SDH lub jego odpowiednik, co oznacza, że musi on być otwarty także na nowe, przyszłe architektury i technologie. Infrastruktura SDH zostanie wykorzystana do tego, by rozszerzyć sieci lokalne obu jednostek centralnych w celu stworzenia ciągłej, pojedynczej sieci LAN. Powstała w ten sposób sieć LAN zostanie następnie wykorzystana do zapewnienia ciągłej synchronizacji między CU i BCU.

4.3. Szerokość pasma

Wymogiem o zasadniczym znaczeniu dla infrastruktury komunikacyjnej jest część szerokości pasma, jaką można przyznać różnym połączonym ze sobą miejscom, oraz zdolność utrzymania tej szerokości pasma w sieci szkieletowej.

Szerokość pasma konieczna dla LNI i opcjonalnego BLNI będzie inna dla każdego państwa członkowskiego, głównie w zależności od tego, jakich wyborów dokonano w zakresie korzystania z kopii krajowych, centralnego wyszukiwania i wymiany danych biometrycznych.

To, jaka dokładnie część szerokości zostanie przyznana w ramach infrastruktury komunikacyjnej, nie ma znaczenia, o ile zaspokojone zostaną minimalne potrzeby każdego państwa członkowskiego.

Z każdego z wyżej wspomnianych rodzajów miejsc można przysyłać duże ilości danych (alfanumerycznych, biometrycznych i całych dokumentów) w jedną lub w drugą stronę. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna musi zapewniać wystarczającą minimalną gwarantowaną prędkość wysyłania i pobierania danych dla każdego połączenia.

Infrastruktura komunikacyjna musi zapewniać szybkość połączenia w przedziale od 2 Mb/s do 155 Mb/s lub wyższą. Sieć musi zapewniać wystarczającą minimalną gwarantowaną prędkość wysyłania i pobierania danych dla każdego połączenia, a jej przepustowość musi zostać tak dobrana, aby możliwe było obsłużenie całkowitej szerokości pasma punktów dostępu do sieci.

4.4. Kategorie usług

Główny SIS II będzie zapewniał możliwość ustalenia priorytetów dla zapytań i wpisów. Osobnym wymogiem stawianym infrastrukturze komunikacyjnej będzie ustalenie priorytetu dla ruchu sieciowego.

Przyjmuje się, że sieciowe priorytety transmisji określa główny SIS II w stosunku do wszystkich pakietów, które tego wymagają. Zostanie do tego wykorzystany ważony sprawiedliwy algorytm kolejkowania (ang. *Weighted Fair Queuing*). Oznacza to, że infrastruktura komunikacyjna musi być w stanie rozpoznać priorytety przypisane pakietom danych w źródłowej sieci LAN oraz zapewnić odpowiednią obsługę tych pakietów w swojej własnej sieci szkieletowej. Ponadto w zdalnie dostępnym miejscu infrastruktura komunikacyjna musi przesyłać wysłane pakiety z priorytetem, jaki został ustawiony w źródłowej sieci LAN.

4.5. Obsługiwane protokoły

Główny SIS II będzie korzystał z wielu protokołów transmisji sieciowej. Infrastruktura komunikacyjna powinna zapewniać współpracę z szeroką gamą protokołów transmisji sieciowej. Standardowe protokoły, które powinny być obsługiwane, to HTTP, FTP, NTP, SMTP, SNMP i DNS.

Poza standardowymi protokołami infrastruktura komunikacyjna musi także być w stanie obsługiwać różne protokoły tunelowania, protokoły replikacji SAN oraz zastrzeżone protokoły połączeń *Java-to-Java* typu *BEA WebLogic*. Protokoły tunelowania, np. IPsec w trybie tunelowym, zostaną wykorzystane do przesyłania zaszyfrowanych danych do miejsca przeznaczenia.

4.6. Specyfikacje techniczne

4.6.1. Adresowanie IP

Infrastruktura komunikacyjna musi mieć szereg zastrzeżonych adresów IP, z których można korzystać wyłącznie w obrębie tej sieci. Główny SIS II będzie korzystał z wydzielonego zakresu adresów IP, wyodrębnionych spośród wyżej wspomnianego zbioru zastrzeżonych adresów IP, który to zakres nie będzie wykorzystywany nigdzie indziej.

4.6.2. Obsługa IPv6

Można założyć, że protokołem, z którego będą korzystały lokalne sieci państw członkowskich, będzie protokół TCP/IP. Niemniej jednak niektóre miejsca będą bazowały na wersji 4, podczas gdy inne na wersji 6. Punkty dostępu do sieci muszą oferować możliwość pełnienia roli bramy (ang. *gateway*) i muszą być w stanie działać niezależnie od protokołów sieciowych używanych w głównym SIS II, a także w N.SIS II.

4.6.3. Dodanie statycznej trasy

CU i BCU mogą korzystać z jednego, identycznego adresu IP w celu łączenia się z państwami członkowskimi. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna powinna obsługiwać dodanie statycznej trasy (ang. *Static Route Injection*).

4.6.4. Utrzymane przepustowości

Tak długo jak połączenie CU lub BCU ma obciążenie mniejsze niż 90 %, dane państwo członkowskie musi być w stanie utrzymywać stale 100 % przypisanej mu szerokości pasma.

4.6.5. Inne wymogi

Aby obsługiwać CS-SIS, infrastruktura komunikacyjna musi spełniać przynajmniej minimalne wymogi techniczne.

Opóźnienie przejścia (ang. *transit delay*) musi być (włączając godziny największego ruchu) niższe lub równe 150 ms w 95 % pakietów oraz niższe niż 200 ms w 100 % pakietów.

Prawdopodobieństwo utraty pakietów musi być (włączając godziny największego ruchu) niższe lub równe 10^{-4} w 95 % pakietów oraz niższe niż 10^{-3} w 100 % pakietów.

Wyżej wymienione wymogi należy rozpatrywać osobno dla każdego punktu dostępowego.

Połączenie pomiędzy CU i BCU musi mieć opóźnienie (ang. *Round Trip Delay*) niższe lub równe 60 ms.

4.7. Niezawodność systemu

Przy projektowaniu CS-SIS jako wymóg postawiono sobie wysoką dostępność systemu. W związku z tym system jest odporny na wadliwe działanie części składowych dzięki podwojeniu wszystkich elementów wyposażenia.

Części składowe infrastruktury komunikacyjnej również muszą być odporne na wadliwe działanie poszczególnych elementów. Z punktu widzenia infrastruktury komunikacyjnej oznacza to, że niezawodne muszą być następujące części składowe:

- sieć szkieletowa,
- urządzenia trasujące,

- punkty dostępu do Internetu typu POP (ang. *Points of Presence*),
- podłączenia pętli lokalnej (ang. *Local loop connections*) (w tym fizycznie redundantne okablowanie),
- urządzenia zabezpieczające (urządzenia szyfrujące, zapory itp.),
- wszystkie usługi ogólne (DNS, NTP itp.),
- LNI/BLNI.

Mechanizmy przejmowania funkcji w przypadku awarii, przewidziane dla całego sprzętu sieciowego, powinny uruchamiać się bez konieczności interwencji ręcznej.

5. Monitoring

Aby ułatwić monitoring, musi istnieć możliwość zintegrowania monitorujących narzędzi infrastruktury komunikacyjnej z instrumentami monitoringu organu odpowiedzialnego za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

6. Usługi ogólne

Oprócz wyspecjalizowanych usług sieciowych i usług z zakresu bezpieczeństwa infrastruktura komunikacyjna musi także oferować usługi ogólne.

Usługi wyspecjalizowane muszą być wykonywane w obu jednostkach centralnych, aby uzyskać efekt redundancji.

Infrastruktura komunikacyjna musi oferować następujące fakultatywne usługi ogólne:

Usługa	Informacje dodatkowe
DNS	Obecnie procedura przejmowania funkcji w przypadku awarii, wiążąca się z przełączaniem się z CU na BCU w przypadku awarii sieci, oparta jest na zmianie adresu IP w ogólnym serwerze DNS.
Przekazywanie poczty elektronicznej	Korzystanie z ogólnej usługi przekazywania poczty elektronicznej może przydać się do normalizowania ustawień poczty elektronicznej dla różnych państw członkowskich oraz, przeciwnie niż ma to miejsce w przypadku serwera wyspecjalizowanego, nie zużywa żadnych zasobów sieciowych z CU/BCU. Wiadomości elektroniczne korzystające z ogólnej usługi przekazywania poczty elektronicznej muszą pozostać zgodne ze swoim szablonem bezpieczeństwa (ang. <i>security template</i>).
NTP	Usługa ta może być stosowana do synchronizacji zegarów w sprzęcie sieciowym.

7. Dostępność

CS-SIS oraz LNI i BLNI muszą być w stanie zapewnić nieprzerwaną dostępność na poziomie 99,99 % przez okres 28 dni, nie włączając w to dostępności sieci.

Infrastrukturę komunikacyjną musi cechować dostępność na poziomie 99,99 %.

8. Usługi z zakresu bezpieczeństwa

8.1. Szyfrowanie sieci

Główny SIS II nie pozwala na przesył danych o wysokim lub bardzo wysokim poziomie zabezpieczenia poza sieć LAN, jeśli nie zostaną zaszyfrowane. Należy uniemożliwić dostawcy sieci uzyskanie w jakikolwiek sposób dostępu do danych operacyjnych SIS II, a także do powiązanej z nimi wymiany danych między biurami SIRENE.

Aby utrzymać wysoki poziom bezpieczeństwa, infrastruktura komunikacyjna musi umożliwiać postępowanie się certyfikatami lub kluczami. Należy umożliwić zarządzanie urządzeniami szyfrującymi na odległość i ich monitorowanie na odległość. Algorytmy szyfrujące muszą spełniać przynajmniej następujące wymogi:

— symetryczne algorytmy szyfrujące:

- 3DES (128 bitów) lub lepsze,
- wygenerowanie klucza zależy od wartości losowej, która nie pozwala na redukcję przestrzeni kluczy przy próbie wtargnięcia,
- klucze lub informacje szyfrujące, które mogą zostać wykorzystane do przekazania kluczy, są zawsze chronione podczas ich przechowywania w pamięci,

— asymetryczne algorytmy szyfrujące:

- RSA (moduł 1 024-bitowy) lub lepsze,
- wygenerowanie klucza zależy od wartości losowej, która nie pozwala na redukcję przestrzeni kluczy przy próbie wtargnięcia.

Wykorzystywany będzie protokół *Encapsulated Security Payload* (ESP, RFC2406) w trybie tunelowym. Ładunek i oryginalny nagłówek protokołu IP i zostaną zaszyfrowane.

Do wymiany kluczy sesji stosowany będzie protokół wymiany kluczy internetowych IKE (ang. *Internet Key Exchange*).

Klucze IKE zachowują ważność nie dłużej niż jeden dzień.

Klucze sesji zachowują ważność nie dłużej niż jedną godzinę.

8.2. Inne zabezpieczenia

Infrastruktura komunikacyjna musi chronić nie tylko punkty dostępne SIS II, ale także fakultatywne usługi ogólne. Usługi te muszą spełniać te same wymogi bezpieczeństwa co w CS-SIS. Wszystkie usługi ogólne muszą w związku z tym co najmniej być chronione przez zaporę sieciową, program antywirusowy i system wykrywania włamań IDS (ang. *Intrusion Detection System*). Ponadto urządzenia przeznaczone do usług ogólnych i ich zabezpieczenia powinny być pod stałym nadzorem zabezpieczającym (rejestracja danych i dalsze działania).

Aby zachować wysoki poziom bezpieczeństwa, organ odpowiedzialny za zarządzanie operacyjne głównym SIS II musi wiedzieć o wszelkich przypadkach naruszenia zabezpieczeń, które mają miejsce w infrastrukturze komunikacyjnej. W związku z tym infrastruktura komunikacyjna musi umożliwiać bezzwłoczne zgłaszanie takich przypadków organowi odpowiedzialnemu za zarządzanie operacyjne głównym SIS II. Wszystkie tego rodzaju przypadki muszą być zgłaszane regularnie, tzn. raz na miesiąc i w momencie ich stwierdzenia.

9. Dział pomocy technicznej i struktura wsparcia

Operator infrastruktury komunikacyjnej musi zapewniać funkcjonowanie działu pomocy technicznej, który pozostaje w kontakcie z organem odpowiedzialnym za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

10. Współdziałanie z innymi systemami

Infrastruktura komunikacyjna musi zapobiegać wydostawaniu się informacji z przypisanych im kanałów komunikacyjnych. Z punktu widzenia realizacji technicznej oznacza to, że:

- wszelki nieupoważniony lub niekontrolowany dostęp do innych sieci jest ściśle zabroniony; dotyczy to również połączeń z Internetem,
- nie może mieć miejsca przeciek danych do innych systemów w sieci; np. niedozwolone jest łączenie różnych IP VPN.

Oprócz wymienionych ograniczeń technicznych ma to również wpływ na działalność działu pomocy technicznej infrastruktury komunikacyjnej. Dział pomocy technicznej nie może ujawniać żadnych informacji odnoszących się do głównego SIS II żadnej stronie oprócz strony odpowiedzialnej za zarządzanie operacyjne głównym SIS II.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 19 marca 2007 r.****ustanawiająca grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych**

(2007/172/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 3 ust. 1 lit. c) Traktatu nakłada na Wspólnotę i państwa członkowskie zadanie likwidacji przeszkód w zakresie swobodnego przepływu osób i usług. Dla obywateli państw członkowskich swobodny przepływ oznacza w szczególności możliwość wykonywania zawodu, jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub jako pracownik najemny, w państwie członkowskim innym niż to, w którym uzyskali oni kwalifikacje zawodowe. Ponadto art. 47 Traktatu ma na celu zapewnienie swobodnego przepływu w pełni wykwalifikowanych pracowników w obszarze zawodów regulowanych w odniesieniu do kwalifikacji.
- (2) Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽¹⁾ została przyjęta w celu zapewnienia swobodnego przepływu w pełni wykwalifikowanych pracowników w obszarze, w którym dostęp do wykonywania zawodu jest przez państwa członkowskie regulowany w odniesieniu do kwalifikacji. Dyrektywa ta konsoliduje piętnaście obowiązujących dyrektyw i ma na celu uproszczenie istniejących systemów uznawania oraz dalsze ułatwienie czasowego świadczenia usług. W celu wykonania tej dyrektywy i rozwoju rynku wewnętrznego, na którym zawody są regulowane w odniesieniu do kwalifikacji, Komisja może potrzebować wsparcia ekspertów z organu doradczego.
- (3) Należy zatem ustanowić grupę ekspertów w dziedzinie uznawania kwalifikacji zawodowych oraz określić jej zadania i strukturę.
- (4) Grupa ekspertów powinna pomagać w rozwijaniu rynku wewnętrznego w obszarze, w którym dostęp do wykonywania zawodu jest regulowany w odniesieniu do kwalifikacji.
- (5) W skład grupy koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych powinni wchodzić krajowi koordynatorzy wyznaczeni przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE. Zgodnie z tą dyrektywą

zakres kompetencji tych koordynatorów obejmuje promowanie jednolitego stosowania wspomnianej dyrektywy i zbieranie wszystkich informacji związanych z jej stosowaniem.

- (6) Bez uszczerbku dla przepisów Komisji dotyczących bezpieczeństwa, zawartych w załączniku do decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom⁽²⁾, należy ustanowić zasady dotyczące ujawniania informacji przez członków grupy.
- (7) Dane osobowe członków grupy ekspertów powinny być przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽³⁾,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Grupa koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych**Grupę koordynatorów ds. uznawania kwalifikacji zawodowych, zwaną dalej „grupą”, ustanawia się z dniem opublikowania niniejszej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.**Artykuł 2****Zadania**

Do zadań grupy należy:

- a) nawiązanie współpracy między władzami państw członkowskich a Komisją w kwestiach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych;
- b) nadzorowanie rozwoju działań mających wpływ na zawody regulowane w odniesieniu do kwalifikacji;
- c) ułatwienie wprowadzenia w życie dyrektywy 2005/36/WE, w szczególności poprzez przygotowanie dokumentów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania, takich jak wytyczne wyjaśniające;

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, str. 22. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Rady 2006/100/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 141).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, str. 1. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/548/WE, Euratom (Dz.U. L 215 z 5.8.2006, str. 38).

⁽³⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.

d) doprowadzenie do wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w obszarach, o których mowa w poprzednich punktach.

Artykuł 3

Konsultacje

Komisja może konsultować się z grupą we wszystkich kwestiach związanych z wdrażaniem dyrektywy 2005/36/WE, jak również w sposób ogólny w kwestiach związanych z rozwojem rynku wewnętrznego w obszarze zawodów regulowanych w odniesieniu do kwalifikacji.

Artykuł 4

Skład i powoływanie

1. W skład grupy wchodzi koordynatorzy wyznaczeni przez państwa członkowskie zgodnie z art. 56 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE.

Zastępcy członków grupy są wyznaczani przez państwa członkowskie w jednakowej liczbie. Zastępcy automatycznie przejmują obowiązki członków podczas ich nieobecności.

2. Członkowie i zastępcy członków grupy pełnią swoje funkcje do czasu ich zastąpienia.

3. Nazwiska członków są gromadzone, przetwarzane i publikowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 5

Zasady działania

1. Grupie przewodniczy Komisja.

2. W porozumieniu z Komisją grupa może powoływać podgrupy do zbadania szczegółowych kwestii podlegających zakresowi obowiązków ustalonemu przez grupę. Zaraz po wypełnieniu swojego mandatu takie podgrupy są rozwiązywane.

3. Przedstawiciel Komisji może zaprosić do udziału w pracach grupy albo dyskusjach lub pracach podgrupy ekspertów lub obserwatorów posiadających odpowiednią wiedzę na temat zagadnienia wpisanego do porządku posiedzenia, jeżeli zdaniem Komisji jest to konieczne lub pomocne.

W szczególności przedstawiciele państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego i Szwajcarii mogą być zaproszeni w charakterze obserwatorów.

4. Jeżeli Komisja uzna, że informacje uzyskane w wyniku uczestnictwa w obradach lub pracach grupy lub podgrupy dotyczą spraw poufnych, wówczas nie mogą być one ujawniane.

5. Posiedzenia grupy i podgrup odbywają się zwykle w pomieszczeniach Komisji zgodnie z procedurami i harmonogramem określonym przez Komisję. Komisja zapewnia obsługę sekretariatu.

W posiedzeniach grupy i jej podgrup mogą uczestniczyć zainteresowani jej pracami urzędnicy Komisji.

6. Grupa przyjmuje swój regulamin wewnętrzny w oparciu o wzór regulaminu wewnętrznego przyjęty przez Komisję.

7. Służby Komisji mogą publikować lub umieszczać w Internecie, w oryginalnym języku danego dokumentu, wszelkie streszczenia, wnioski, częściowe wnioski lub dokumenty robocze grupy.

Artykuł 6

Zwrot kosztów

Komisja zwraca koszty podróży jednego członka lub jego zastępcy na państwo członkowskie, ponoszone w związku z działaniami grupy, zgodnie z przepisami Komisji dotyczącymi zwrotu kosztów poniesionych przez ekspertów zewnętrznych.

Członkowie/zastępcy, eksperci i obserwatorzy nie otrzymują wynagrodzenia za wykonywane przez siebie usługi.

Koszty posiedzeń są refundowane w granicach rocznego budżetu przyznanego grupie przez właściwe służby Komisji.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Komisji

Charlie McCREEVY

Członek Komisji

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2007/173/WPZiB

z dnia 19 marca 2007 r.

przedłużające obowiązywanie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 10 kwietnia 2006 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2006/276/WPZiB dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi ⁽¹⁾. Środki te wygasają dnia 10 kwietnia 2007 r.
- (2) Ze względu na sytuację na Białorusi obowiązywanie wspólnego stanowiska 2006/276/WPZiB powinno zostać przedłużone na okres kolejnych 12 miesięcy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się do dnia 10 kwietnia 2008 r. obowiązywanie wspólnego stanowiska 2006/276/WPZiB.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Rady
Horst SEEHOFER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 11.4.2006, str. 5. Wspólne stanowisko ostatnio zmienione decyzją 2006/718/WPZiB (Dz.U. L 294 z 25.10.2006, str. 72).

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 980/2005 wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych*(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 169 z dnia 30 czerwca 2005 r.)*

Strona 19, załącznik II, Wykaz produktów objętych rozwiązaniem określonym w art. 1 ust. 2 lit. a) i b):

zamiast:

„0208	Pozostałe mięso i podroby jadalne, świeże, schłodzone lub zamrożone: ⁽¹⁾	S
0208 10	Z królików i zajęcy	S
0208 20 00	Żabie udka	NS
0208 30 00	Z naczelnych	S
0208 40 00	Z wielorybów, delfinów i morświnów (ssaki z rzędu waleni); z manatów i krów morskich (ssaki z rzędu syren)	S
0208 50	Z gadów (w tym z węży i z żółwi)	S
ex 0208 90	Pozostałe, z wyłączeniem produktów objętych podpozycją 0208 90 55	S”,

powinno być:

„ex 0208	Pozostałe mięso i podroby jadalne, świeże, schłodzone lub zamrożone, z wyłączeniem produktów objętych podpozycją 0208 90 55 ⁽¹⁾ (z wyjątkiem 2008 20 00, do których przypisu nie stosuje się)	S
0208 20 00	Żabie udka	NS

⁽¹⁾ W przypadku tych produktów nie stosuje się rozwiązania, o którym mowa w sekcji 1 rozdziału II.”